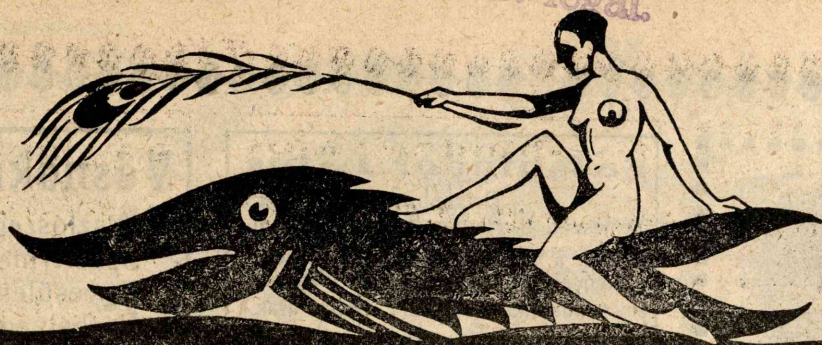

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVESZET • HALADÁS

FENYŐ

Modern testkultura (Füüdés a szabadban)

Buttyán Vilus lapunk részére Szováta füüdön készült eredeti felvétele.

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szent-györgy-tér. (Bejárat Lonovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés,
manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárváros Tigris
utca 7
Vállal minden a szakmába
vágó munkákat — — 41

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

„Tries“ cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timisoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron ki-
vül elintézt.

Granatir Traján

Műkelmefestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timisoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő her-
ceg ucca 12. a Várady plissé és
gouvre intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását. 7

Fassbinder Lajos

Uriszabó, 43
Temesvár, II. Három király u. 4 szám,
készíti a legdivatosabb öltönyöket, a
legkényesebb izlésnek is megfelelően.
Postamunkákat is vállal! Szólid árak!

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timisoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű

Fogmunkák,
Fogpótlások 38

kaucsuk és aranyban!

Gutjahr György

Timisoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felfris-
sítése.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerész
Timisoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25
(Bengasse)

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrovidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárá-
ban Timisoara. Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timisoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szólid árak mellett! 28-1

Vésnöki munkák:

Zászlószegek
Sporttermek
Egyesületi jelvények,
Rézbélyegzők
Z o m á n c t á b l á k (27-36)
Rézajtóta

Legolcsóbban készülnek
Ékszerésznek külön árjegyzék
Atelier de Gravura, Timisoara I.
Piața Sf. Gheorge No 4.

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.
Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

A RÓKA

A legjobb képes heti élc-
lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.
— Mindenütt kapható. —

„Megváltás“

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzletében, II. Mérég-utca 4 szám

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávét Mann cukrásznál kaphatók.
Timisoara, II., Andrási ut 12.

Stáry Sándor

Uri és női cipész Gyárváros,
Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle
cipőüzlet]

Divatos cipők bármely faconban a legkénye-
sebb igényeknek megfelelően. Polgári árak.
Javítások soron kívül. 40

Kubitz Frigyes

kárpitos- és disztóműhelye
Gyárváros, Három király u. 18 sz.
alatt. 43

Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, va-
lamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Măiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kőszice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fel évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágok postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes számú egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGYI

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

ŐSZ

Irta: Győry Endre

— Különös...

Egy órája, hogy ott ültünk egymás mellett egy padon. Előttünk a végtelenbe kuszott a rét, a selymes, puha rét, sárgalevelű ágak meredeztek hátunk mögött az égnek, kacskaringósak, girbe-görbék, mint sok szomorú, kiabáló kérdőjel.

Alkonyodott.

Elhalkultak a színek, megfakultak a mohó ríktások, megnőtték a konturok, megtisztultak a távlatok, mintha egy más, egy új, egy szebb levés nyílt meg volna előttünk... Ott ültünk egymás mellett szótlánul egy órája s most megszólalt:

— Különös...

Halkan, mintegy saját magának mondta ki ezt a szót, olyan önkéntelen hangos gondolkodás volt ez, amit az ember kimond, de nem vár rá választ.

Nem is válaszoltam.

Hisz tudtam jól, mi az, ami különös...

Tavasszal, amikor még a rét tarka virágokkal volt teli-tűzdelve s messzi ríktott a buja fütenger, amikor még a

falevelek nem sápadtak sár-gára s a hegyek fölött fiatalon, diadalmasan, szent fényben tört elő a nap — mi itt ültünk ketten akkor is.

Emlékszem... jól emlékszem...

Rózsaszínű, selyemruha volt rajta, apró körök voltak ráhimezve és mindegyiknek a közepében egy rózsza... ott ült mellettem, gyönyörű, formás lányos térdei előgömbölyödtek a rövid kis szoknya alól, keble táján, finoman, lágyan, alig észrevehetően domborodni kezdett a selyem, ruganyos, ivelt domborodás volt ez... és a halmok közepe mint egy apró, kemény kis bogó előreszökött... a selyemruha simulva tapadt formás kis testéhez, előrajzolt minden intim hajlást, árnyékot, vonalat... és a ruhakivágásban, a kombiné csipkéje alatt derengő fény kelt életre, világított, foszforeszkált a bőre, hófehér, üde, érintetlen, hamvas bőre... és egymásra néztünk, tekintünk remegve, vágyva, kérve, csókolva tapadt egymásba, és kezem véletlenül odaért az ő kezéhez, megéreztem vére, fiatal, forró vére elsabadult lüktetését... és szerettem volna magamhoz vonni, testemhez simulva érezni

karcsu teste megijedt pihegését, ajkammal ezer tépő, forrongó, buja csókot lehelni tűzben égő, rubinvörös ajkaira... de ő hirtelen felugrott mellőlem.

Egy-két lépést előre tett, azután bájos, természetes megfélekezéssel fölemelte kissé szoknyáját és megigazitotta harisnyakötőjét. Agömbölyű térdek fölött elővillant egy kis darabka comb, ruganyos, izmos, erős ivben vastagodó, selyemharisnyás vég... és én — megremegtem — szemeimet elhomályosította a lelkesedés má-mora... néztem, néztem, az apró, finom ujjak ügyesen, kecsesen babráltak a feszülő selymen, hirtelen megálltak... megérezte, hogy nézem, fölkapta fejét, — tekintetünk találkozott, ijedten összereszt, elpirult, a szoknya rögtön visszaesett a térdekre, gyorsan előresietett pár lépést és csak úgy, vissza sem fordulva, szemembe sem tudva nézni, mondta halkan, szégyenkezve, szemlesütve:

— Jöjjön... menjünk!

Emlékszem... jól emlékszem...

Fölöttünk összezőrrentek gúnyos röhögéssel a kopaszodó galyak, keserű, szomorú zizegessel sápadt, beteg leve-

lek hulltak lefelé, a réten bús, őszi szél sántított végig.

— Különös... — mondta ő mégegyszer és összeborzongott. Azután hirtelen felkelt és pár lépést tett előre.

— Gyere... menjünk...

Megállt, hogy megvárjon. Közben fölemelte a szoknyáját és megigazította a harisnyakötőjét. A térde plasztikusan formás volt, a térde alatti csodálatos hajlás karcsu ivben szaladt fölfelé, mig nem beleveszett egy izgató,

sejtelmes, miszlikus csipkés fehérműtengerbe... csodás volt... vértmegmozgató... vágyatsztító... és én... közönyösen néztem el a feje fölött.

Az égen lassan usztak tovább az utolsó rózsaszínű felhőbárkák és a látóhatáron meglebbentek mégegyszer halványan, fehéren, mint egy induló vonatablakból szomorúan felsíró, integető habos kis selyemzsebkendő...

—

Brandstädter Károly erotikus novellája:

EGY FÉRFI, AKI SZERELMES

— Eredeti kézirat —

Mária hercegnő még alig tizenhét éves. Vajjon gondol-e már férfira? Sejt-e valamit, vagy talán már mindent tud? Ugy képelem, hogy ő lefekvés után azonnal elalszik. Tudom, hogy érthetetlen, de én őt tisztábbnak, ártatlanabbnak tartom, mint a többi nőket. Mária hercegnő csak annyit tud az ágyról, hogy születni, aludni és meghalni szokás benne. A Mária szeméből sejtem ezt. Senkinek sincsen olyan szeme, mint neki. Minden nő szeme mást mond, mint az övé.

Az egyik nő szeme azt mondja: engem egy férfi nagyon szeret, a csontjaim ropognak, mikor ölel, te nem is tudnál úgy szeretni.

A másik mást mond: van egy kérdés, amelyre csak én tudom a feleletet; ha kitalálod, hogy melyik a kérdés, olyan feleletet kapsz tőlem, hogy meghalsz a gyönyörtől.

A Mária szeme nem ilyen, az ő szeme azt mondja: ti titkoltok előttem valamit.

Nem a szeme a legszebb. Mindene szép. Én nem hiszem, hogy Mária hercegnő teste úgy él, úgy funkcionál, mint más nő, más emberé.

Szeretném látni márványban, de csak a fejét. Csak az arcát. Talán ülne nekem. Pedig nem hiszem, hogy le tudnám mintázni. Nem bírom benne, de nagyon szeretném.

Egy nap Mária leesett a lóról és

mozdulatlanul elterült. Felemeltem könnyű, fiatal, meleg testét. Selyemruha volt rajta, letéptem. És jobb kezemmel, erős szobrászujjaimmal felszakítottam az ingét. Egészen fiatal a teste.

Mit tegyek vele? Letérdepeltem, levettem a kalapját, ölemben volt a feje. Néztem az arcát.

Felkaptam, futottam vele a kastélyba, de nem tudtam levenni szememet az arcáról.

Most felnyitotta a szemét, rám nézett.

Az ő szeme... Mária hercegnő szeme.

Ujra elájult. Vittem magammal. Mellemen a feje Nem, nem tudom, nem merem megcsókolni. Mária hercegnő az én karjaim közt.

A kastélyban elvették tőlem Máriát.

*

Csak azt nem értem, hogy miért nem csókoltam meg akkor?

Mintázni kezdtem Mária hercegnő fejét. A karjaimban tartottam az egész testét, de csak a fejére merek gondolni.

Több mint egy hete dolgozom ezen a kis fejen. A kezemben van a mintázó fa, de mások irányítják, nem én dolgozom vele. Egy huszesztendős tiszta fiú lázasan, reszkette formálja Mária hercegnő fitos, de mégis nemes orrát, öntudatlan kicsi száját, finom domborodású, bársonyos

állát. És egy harmincéves, romlott fantáziájú férfi lefelé tolja a mintázó fát és sugja: Folytasd, hiszen csak most, a nyaka után következik a szépség. Hiszen tudod, láttad, mi következik, a karjaid között volt. Tudod, hogy a fej semmi a többihez képest. Ne tagadd, láttad, nézted a mellét, fogtad a karját, érezted a csipőjét, a combját, a lábát. Ne fordulj el, ne nézz fölfelé. Tudod, hogy milyen szépségek vannak lenni, a nyaktól lefelé.

De én a fejét, Mária hercegnő fejét akarom megmintázni. Egyébről nem tudok, egyebet nem akarok. Nem akarom látni, nem akarok rágondolni, nem akarok elképzelni. Nem szabad. Őt nem szabad megilletni.

Nagyon nehéz, nem bírom. Csak a fejét, külön, nem tudom elképzelni.

Hányszor elhatároztam már, hogy abbahagyom, nem nyulok többé hozzá. És mégis mindig ezt csinálom. Reggeltől estig, éjjelen túl dolgozom rajta. A mintázófám leszökik a nyak alá, a Mária vállára. Ez már alaválóság, tovább nem szabad. Miattam pirul, szégyenkezik Mária! De nem tudok ellentállani!

Eltörtem a mintázófát és eldobtam darabjait.

*

Mária, isteni, áldott szép gyermek! Hát ez a szerelem? Szerettem Máriát és ő — hogy ő mit érez, arról fogalmam sincsen. Nem úgy néz reám, mint másra, nem úgy beszél hozzám, mint mással. Ez a szerelem? Nem ilyennek képzeltem. Mária talán még nem is tudja, hogy mi a szerelem.

Igazán nem tudom, hogy mi is tesz olyan kimondhatatlan boldoggá. Hiszen Máriát eddig is szerettem. De ma együtt voltam vele, egészen közel voltam hozzá, de alig mertem ránézni. Ugy nem akartam ránézni, ahogy a többi nőkre szoktam. Nem akartam? Nem, nem mertem! Nem is tudom, mitől féltem, miért lett az a kis fehér lány olyan szentség előttem? Eddig nem volt hitem, és most van. Vallásom, van istenem, mennyországom.

Be szép a világ, be gyönyörtű az élet! Milyen jó, hogy erős, egészséges, fiatal vagyok.

A park egyik napos padján ülök, körülöttem pirosképtű apró fiúk, lányok kergetik egymást. Ezekből az apró, szöszeke lánykákból majd rugalmas testű, sugár szüzek lesznek! A fiukból pedig szélesvállú, kemény

mellő legények És amikor eljön a szent tavasz, mikor egy-egy ilyen legény összecsap egy szüzzel: új, apró, pirosképű gyerekek kerülnek a parkba Örökké fogunk élni és sohase lesz vége a világnak.

Eddig sohase volt még ilyen tiszta gyönyörűségem gyermekekben. Fiatal lányok pedig mindig elszomorítottak. Arra gondoltam, hogy más fogja élvezni testük nemes gyümölcsét. Mindig más, nem én.

Most akarom, kívánom, hogy mindenki boldog legyen, a föld egyetlen ritmusban reszkető közös rózságya legyen a pározó ifjuságnak. És a lánykák a fiuk ölelésére egyszerre felpattanjon féltett kincseskamrájuk érintetlen zárja és megnyíljon, hogy befogadja az életet, a boldogságot.

Mária, áldott vagy te az asszonyok között! Különös, nem is tudom, hogy milyen színe van Mária hercegnő szemének.

*

Szeretnék egyedül lenni Máriával, pedig lehet, hogy még beszélni se tudnék vele. Ugy nem beszélhetek vele, mint a modellekkel, művésznőkkel, vagy a többiekkel, másképp pedig én nem tudok beszélni. Én nem születtem arra, hogy Mária hercegnővel együtt legyek. Felesleges félelem, kár gondolni is rá: mi ketten Máriával sohase maradunk magunkra. Nem fogom megmondani neki, hogy szeretem.

Milyen boldog, szerencsés emberek is a költők, egyetlen versben, néhány sor írásban elmondhatnak mindent, szépen, okosan. Szépen beszélhetnek, mert nagyon sok szép szó van és egy jó verset minden költő tud írni. Nem kell félnie, hogy elszólja magát, hogy többet mond, mint amennyit szeretne, hiszen nyolc vagy tizenkét sorba sok izetlenség, vagy valami nagy ostobaság nem is fér.

Szerencse, hogy a nagy költők rendszerint magányos, társ nélkül való emberek, ha nem így volna, őrizni kellene őket El kellene szigetelni őket a nőktől, mert nekünk, a többi férfiaknak, csak a salak jutna, vagy az elhasznált, eldobott, megunt holmi.

Szeretnék valami magasztosat alkotni, olyasmit, aminek csak egy jelentése volna, ami méltó volna Máriához. Szóval ugyse mondhatom meg neki, hogy szeretem. Nem, mintha bátorságom nem volna hozzá, hanem azért, mert nem tudom,

hogy mi fog következni azután. Hiszen semmit se kívánhatok én Mária hercegnőtől, még ha mellette vagyok is, csak kétségbeejtő messzeség van közöttünk. Pedig mind a ketten fiatalok vagyunk, mind a ketten élünk, ő nő, én meg férfi vagyok. És mégis, örültség rá gondolni is. Mária nem nő, hanem hercegnő Ez nagy, szomorú különbség. Én csak férfi vagyok, ő meg hercegnő.

Mit is akarok én tőle? Nem akarok én semmit, csak látni, hallani akarom, csak közel akarok lenni hozzá.

*

Mária modelt ült nekem. A nevelőnője kíséretében. Öt nap óta tart a királyságom. Másfél óráig tart mindegyik napom, de egy-egy ilyen másfél óráért érdemes átélni egy egész szomorú életet.

A kis szobor készen van, Mária pedig haza utazik holnap. Most vagyok utoljára együtt vele. Istenem, hát semmit sem tud kiolvasni a szememből Mária, hát most már vége lesz mindennek?

Hallgattam. Miért beszélnek ezen az utolsó szent napon? Mária is hallgat, de rajtam a szeme.

— Ugy-e, — mondta végre hallan, — ugy-e, maga hisz istenben?

— Igen, — feleltem lelkesedve, meggyőződéssel, — hiszek, hiszek. O, ha Mária sejtené, ki az én Istenem.

Mária lassan beszélt, a nevelőnő messze ült tőlünk és nem hallotta.

— Én tudom, — kezdte és tejarca kipirult, — én tudom, hogy maga szeret. Éreztem, amikor a karjaiba vettem és boldog voltam. Éreztem, mikor felemelt a ló mellől, éreztem, mikor magához szorított, vitt, szaladt velem. Éreztem, — folytatta egyre pirosabban, — mikor szétzaggatta a ruháimat és nagyon szégyeltem magamat. Mindent éreztem, csak nem tudtam megmozdulni. Én láttam magát és úgy vártam, szerettem volna, hogy megcsókoljon... Én tudtam, hogy maga szeret engem, hiszen én is szeretem magát.

Istenem... nem álmodom, igaz lehet ez? Mária beszélt most? És nekem mozdulatlanul kell itt állnom, mikor ő, az én istenem, az én királynőm itt van, egy pár lépésnyire tőlem.

— Én is szeretem magát — ismétli Mária.

— Én kedvesem... Mária, egyetlen szerelmem... királynőm...

— Ne mondja meg... én tudom, hogy szeret... ne nézzen úgy, mert

akkor oda kell mennem magához... ne nézzen úgy, hiszen a szememből is megérti, kitalálja... Mindenem... én tudom, hogy szeret.

És nem mehetek hozzá, nem ölelhetem magamhoz, nem borulhatok a lábai elé. Milyen isteni boldogság, az én szerelmem tette pirossá Mária hófehér arcát... Látom, ő is épp úgy remeg, mint én... szeret, mint ahogy én szeretem őt! Ez nem is lehet valóság!

— Én a hét végén megyek csak haza, de mi azért nem szakadunk el egymástól... Apát megkérem, hogy csináltasson szobrot édesanyámról magával. Ugye, eljön? Nagyon boldogok leszünk. De vigyázni kell ám! Ugye, nem mondja meg senkinek?

— Nem, egyetlenem, senkinek ezen a világon.

— Nagyon jó lesz. Most dolgozék, hogy ha bejön valaki, lássa, hogy dolgozik. Vagy már készen van? Azért csak csinálja tovább, nem akarom, hogy már elmenjen.

Igazán, Mária beszél így hozzám?

— Mondja, — kezdte újra, akadozva, — ugy-e, szerelemmel szeret engem?

— Igen, királynőm, szerelemmel; hát másképp is lehet? Tudja az én Máriám, hogy mi a szerelem?

— Igen, én tudom. Tudom, hogy nemcsak szerelemmel lehet szeretni. Én tudom, még nem mondtam meg senkinek, tavaly óta, a múlt tavasz óta tudom...

*

— Borzasztó volt, még most is reszketek, ha rá gondolok. Nem tudja senki. Most, magának elmondom, magának mindent el tudok mondani. A parkon túl történt, az erdőben. Vendégek voltak, sokat szaladgáltunk, nagyon kifárasztottak. Mikor elmentek, estefelé volt már, én bementem az erdőbe és hanyatt fektüdtem a kis tisztáson. Olyan jó volt pihenni, nézni az eget. Meg akartam nézni a csillagokat. Gondolkoztam és anynyira el voltam merülve, hogy nem vettem észre azt az embert, aki az erdő széléről felém jött. Csak mikor már mellettem állott, csak akkor láttam meg. Kérdezte, hogy merre van a városba vezető út, úgy fekvé megmutattam neki. Azután mondta, hogy fáradt, hogy reggel óta utban van. Mondtam, hogy szabad neki is leülni. Leült egészen közel, mellém. Én úgy gondoltam, de jó ruhában volt, nem szóltam semmit. Hanem ő azután beszélni kezdett, mindenféle furcsa

becéző neveket adott nekem és egyre közelebb húzódott hozzám. Fel akartam kelni, de ő kért, mondta, hogy ne féljek, nem akar ő bántani, hiszen ő szeret. Nem keltem fel, nem akartam, hogy lássa, higgye, hogy félek, pedig nagyon féltem. És akkor egészen hozzám jött, megfogta a karomat, de én ellöktem a kezét. Akkor megint mondta, hogy szeret, mellém, rámfeküdt, én sikoltani, kiáltani akartam, de nem tudtam. Ő szét akarta feszíteni a lábamat. Nem engedtem, ütni kezdtem, de ő erősebb volt. Erre én mind a két kezemmel megfogtam a nyakát, szoritani kezdtem. Nagyon vékony nyaka volt, úgy szoritottam, ahogy csak bírtam. Csunya volt a szeme. Nagyon szoritottam, éreztem, hogy lassan leveszi rólam a kezét, fel akarta emelni a fejét, de én nem engedtem. Éreztem, mikor kalimpált a kezével, megrugta durva csizmájával a lábamat, de én csak szoritottam a nyakát, ahogy csak bírtam. Lefordult rólam, lihegett, kapkodott a kezével, de én nem engedtem el. A végén azután csak feküdt, nem mozdult meg, a karjaim fájtak, a kezemet alig tudtam levenni a nyakáról, úgy el volt zsibadva a kezem. Felugrottam. A szoknyám el volt szakadva két helyen, a hajam is kuszált volt, de én nem bántam semmit, csak futottam ki az erdőből, át a parkon a kastélyba, a szobámba és magamra zártam az ajtót. Az ágyra dobtam magam, akkor már tudtam, hogy mit akart az az ember. Borzasztó volt. Akkor meg eszembe jutott, hogy hátha megfojtottam, megöltem! Apának nem mertem szólani. Hamar lefeküdtem, féltem, mindenki meglátja rajtam, hogy gyilkos vagyok. Egész éjjel hánykolódtam az ágyamban. Csak hajnalban aludtam el. Reggel azután megtudtam, hogy a segéd-erdész találta meg az éjszaka, nem halt meg, csak el volt ájulva. Magához térítették. Borzasztó volt.

Ökölbe szorított kézzel haligattam a felizgató mesét.

— Ugye, maga nem úgy szeret? Ugye, szerelemmel szeret, mint én magát?

— Igen, imádlak, szerelemmel, ahogy nőt még nem szerettek...

*

Ember össze nem mérheti magát velem, olyan boldog vagyok.

Isten tudja, mennyi ideig kóboroltam az uccákon. Visszaidéztem az emlékezetembe Mária angyali arcát,

minden szavát. Hihetetlen. Mária szeret engem, engem szeret.

A főúton jövök vissza a városba. Temérdek nép jár, jön velem szembe, de én senkit se látok. Egyszerre valaki megfogja a karomat. A kis Vilma.

— Gyer, velem kell jönnöd! Megfogtalak, nem engediek el!

Es vitt magával. Vilma nagyon kedves kis nő, két szép esztendő teltünk együtt.

Kedves, intim kis fészek. Vilma a szamovár alá gyújt, eltűnik és pár perc múlva előjön. Kigyulladnak az izzókörték és látom, hogy Vilma szebb, teltebb, mint valaha Világos-kék batisztpongyola van rajta, majdnem olyan, mint Márián.

— Most pedig ül ide mellém. Látnod, az én szívem még nem hűlt ki, még mindig érted ver. A képed is ott van az íróasztal fölött.

Nyakam köré fonta puha karjait. Négy hónap óta először simul hozzám egy fiatal, meleg női test. Nagyon jól esik. Nagyon formált kis melle volt, éreztem.

Teázunk. Szép lehet Vilma meztelenül... a kis melle...

Vilma felidézte a sok régi bolondságot. Sokat kacagtunk. Egyre közelebb jutottunk egymáshoz.

Most, mikor újra öntött teát, mikor felállt, úgy feszült meg testén a ruha, mintha csak Mária állott volna mellettem. Az alakja is olyan.

Magamhoz vontam, csókoltam...

Szápon vetkezni sok nő tud, de ahogy Vilma csinálta, az már nemes művészet. Az ágyból gyönyörködtem benne.

— Ha tudnád, — mondta, — hogy milyen boldog vagyok, hogy rád találtam.

Egészen meztelenül állt a villany fényében az ágyam előtt. Mily fiatal, tünde, érintetlen! Főlemeli karjait és lebontja haját. Vékony aranyláncra vannak fűzve széles hajtűi...

— Én találtam ki, különben mindennap elveszteném őket, olyan rugalmas a hajam.

— Mondd, Vilma, hogy lettél te ilyen szép?

— A főnök ur kezdte. Tizennégy éves voltam és egy nagymintájú kockás szövetbluzt vettem. Elöl szűk volt egy kissé. Attól kezdve, hogy ezt a bluzt felvettem, nem volt békém se az utcán, se az üzletben, sem otthon. A férfivévők nehezen mentek el, a segédek mindig fogdos-tak, az uccán egyre szólítottak, ki-

sértek a férfiak. Anyám vert és szidott. Mondta, hogy legyen eszem. Volt is. A fővárosba készült a főnök ur. Egy ezüst órát ígért, ha vele megyek. De nem volt szerencséje. A második állomáson tévedésből egy elsőosztályú kupéba nyitottam be, egy képviselőhöz. A fővárosban egy fiatal püspök vett pártfogásba. Azután jött egy bankigazgató, meg egy miniszter.

Hozzám bujt az ágyba.

— Jobban szeretnéd, ha Mária ülne így az ágyadon? Mondd, melyikünk szebb?

— Te... te...

— Mondd, ugye, szebb vagyok a milói Vénusznál? Tetszik neked az a vastag asszony?

— Nem, csak te tetszel... Mindenkinél szebb vagy...

— Ugye, senkit sem fogadnál most el helyettem az ágyadba?

Vilma bugott, hozzám tapadt, az ölemben volt.

Vilma... Mária... nem tudok különbséget tenni... Az ágyon fekszünk. Örültt vagyok... hisz ez Vilma! Nem, Mária, Mária!...

— Te... te... isteni férfi vagy... ilyen sohase voltál... te... te...

Nem Mária, ez egy más nő, és én... alávaló vagyok. Ma tettem ezt, éppen ma. Ez, ilyen az én szerelmem.

Undorodom magamtól.

A legjobb gazdasszony.

Egy világiáró meséli a klubban.

— Uraim, a legjobb gazdasszony, akit valaha ismertem, az az én anyósom volt.

— Na?

— Afrikában megették szegényt a kannibálok és mikor már benn volt a fazékban, elhaló hangon így szólt: ne felejtselek el kérem rámtenni sót, paprikát és hagymát.

„IRIS”

Parfüméria, Timișoara, II. Három kir. u. 13

Parfümök, kölnivizek, szappanok, puderek és mindennemű kosmetikai cikkek a legnagyobb választékban, olcsó, versenyképes áron kaphatók.

TEGYEN EGY PRÓBAREN-ELÉST

Tulajdonos:

Reismann Sándor

A bestia

— Eredeti kézirat —

A cigány táncoltatta a bögöt, patlogtatta rajla a hurokat, az egész banda eszeveszetten forgatta a kávéház közepén betyarkodó emberket. Dunaj vidéki mulatság volt. Az asszonyok izzadtak, a leányok kissé italosan már nem vették észre, hogy a gavallérok gyáván és bátrabban az asztal alatt átküldik hozzájuk a lábaikat. A gabonakereskedő maga köré nézett, óvatosan hátrátolta a székét és odasomfordált a kasszához. Sokszínű likőrök, velencei üvegek, ezüstös tálcák között ott ült a kasszirnök. A gabonaügynök császárszakállas arca vörösén mosolygott. A kasszirnök visszamosolygott és aztán figyelmesen mondta:

— Jól mulat ma, Taussig ur?

A gabonaügynök rákénykölt a kasszára, szurós, barna szemeit szuggerálva ráemelte a leányra és gyorsan, lelkesedve mondta:

— Itt jobban érzem magam...

A kasszirnök felnevetett:

— Igen, most viccet csinál... Ez maguknak külön mulatság... Ezért jött ide...

A kasszirnök konyakot öntött, ittak, újra ittak, a kasszirnök erősen megnézte a részeg és alázatos Taussigot és hangosan mondta:

— Igen, az az asztal küldte most magát ide... Hogy lássák a nagyságát, a kisasszonyok, hogyan kurizálnak egy kasszirnöknek... Hát mi vagyok én? Mutogatni való vagyok én?... Vagyok én olyan jó családból való, mint azok... Az én apám törvényszéki bíró volt, az anyám pedig nemes asszony... azért, hogy most itt vagyok, azért, mert kasszirnök vagyok?... Nézze csak a Virág urat, máskor mindig itt lóg a kassza körül és teszi a szépet, most pedig ott ül a Freisz kisasszonyok mellett és majd bele buvik az Ida kisasszonyba és erre se mer nézni... Szégyelli, hogy ismer...

De a gabonaügynök lusta mozulattal megsimogatta császárszakállát, mámorosan ásitott, a nyitott szájába szomjasan öntötte a konyakot és éhes ujjakkal megfogta a kasszirnök kezét:

— De rólam nem mondhatja.

Aztán sietve, sugva mondta:

— Annus... Most fölmegeyek magához...

A kasszirnök kivonta a kezét a gabonaügynök kezéből és biza-kodottan, nevetve mondta:

— Hát még mit nem... Majd mindjárt itten... Igyon Taussig ur konyakot...

Taussig keserűen elrántotta a száját és ivott, kába fejét szomorúan lehorgasztotta és egy kis csönd után fölemelte az arcát; kutya-félenkséggel könyörgött a két sárga, részeg szemre. Erőlködve nyögte:

— Annus, ne legyen rossz... Jöjjön most mindjárt... Nem merek hazamenni... Mindjárt gyerek lesz belőle... Már hat gyermekem van és hiába vigyáztam... hiába vigyáztam... Annus... ne legyen rossz... Magának mindegy...

A hölgyek fölkeltek az asztal mellől. A gavallérok bókolo meghajlással a karjukat nyújtották és a mámoros asszonyok, a csiklandós leányok lomhán kivontatták magukat a kávéházból. Taussig egyedül maradt a kávéházban, makacsul bámult az előtte piruló kasszirnökre, a kövérkés kávé mosolyosan sürgött és forgott körülöttük és pezsgőt bontott. A forradásos arcú főhadnagy megjelent a kávéházajtóban. Megállt, a szemével intett a kávésnak, aztán a kasszirnöknek és Annus végighúzta meleg tenyerét a Taussig szeméin, a boglyas császárszakállán, bele-nevetgált a fülébe, a kávé Taussig mellé ült, koccintott vele s a kasszirnök surranva fölszaladt az emeletre. A főhadnagy csörögve utána futott, a szobában megnézték egymást. A főhadnagy mérgeledött, unottan dobta az ágyra sapkáját, a kardját, a zubbonyát és dörögve káromkodott:

— A fránya vigye el... a fránya vigye el...

Leült a székre, fujt, lehajtotta befutott fejét, a kasszirnök fölragatta:

— Csak gyorsan... gyorsan... várnak odalenn...

Marcona karok között engedelmesen feküdt a leány, megzavart fejét jobbra-balra mozdította a párnán, a szemé nézte a plafondot, rebbenés nélkül csudálkozott a tekintete... egy kövér pók hálót bocsájtott alá a magasságból és föl és alá sétált a remegős utakon, a főhadnagy értelmetlenség-

gel gagyogott, buta egyformasággal dünnyögött — Annus megragadta a főhadnagy vállait. Fölemelte a katonatisztet, rémüldözve rákiáltott:

— Nincs magának semmi baja?...

A katonatiszteknek mindig van...

Azok összemennek mindenkiel...

A főhadnagy dühösen rámondott:

— A fránya...

És vad erővel leszorította a leányt. A kasszirnök verekedni kezdett, elgyöngült, megriadt eszéből részegen már kilógtak a rémek, a teste engedelmeskedett, a szíve sirt és nyöszörgött:

— Főhadnagy ur, nincs magának semmi baja?... Olyan rossz baja, amitől elrohad az ember... Én megölöm magam, ha megkapom valakitől... Főhadnagy ur...

Taussig türelmetlenkedett, a mosolygós kávé megnyugtatta:

— Mindjárt jön... Leszámol a konyhában...

Pezsgőt öntött, megpróbált a jó aratásról beszélni a gabonaügynökkel, de Taussig nyugtalankodott, követelte a kasszirnököt és nem titkolta el a gondolatát:

— Azért van itt... Mért nem jön velem?... Parancsolja meg neki...

A sok ital föluszott Taussig fejébe, még az elébb indulattal mozdult, idegesen a konyha felé fordult, de aztán nehezedett és lassan, busan lekonyult, Taussig méla elgondolkozással önmagával beszélgetett:

— Részeg disznó... Egy zsidó ember és ennyit iszik... Pfuj... Mért nem mégysz haza?... Félsz a gyerektől... a hetedik gyerektől...

Taussig fölemelte a nehéz kezét, megfogta a kávé karját, a horgasztott feje ferdére hajolt és motyogva kérdezgette:

— Hogy tudta?... Hogy vigyáztott... Nincs gyereke, egyse... nincs hat gyereke... Megesznek...

Taussig fölnevetett, bambán vídámódott:

— Én is vigyáztam... vigyáztam... Minden óvszer után biztosan jött egy gyerek...

A kasszirnök letámolygott az emeletről, álmélkodva meg-megállt a lépcsőkön, két kinyíló kar elkapta a derekát. A gavallér Virág állt előtte, mosolygott, de a monoklija alatt haragudott a tekintete:

— Ezek a stiblik... Mindig utunkba állnak... És provokálni se merjük őket...

Virág fölnyalabolta a leányt, föl-

vonszolta magával az emeletre, Annus cipeltette magát és ingerülve szólt rá a gavallér:

— Minek jön utánam. Menjen vissza a Freisz kisasszonyokhoz... az Ida kisasszonyhoz...

Virág nevetgél, kéjeket kanalazó mozdulatokkal fölterítette magának a leányt és szuszogva, italosan magyarulzkodott:

— Mindent lehet vele... csak azt nem... Mindjárt házasság lenne belőle...

Forgatta, emelte a leányt, morogva mámorosodott.

— Olyan a karja mint a magáé... Olyan a melle, mint a magáé... Olyan a szaga... Most csókoljon... Most szorítsa a nyakamat... Ida... édes...

A kávé megszidta Annust, amikor eléjük tántorgott és igazat adott Taussignak:

— Ez nem járja kisasszony... Taussig ur itt vár, Taussig ur a mi legfinomabb vendégünk... A konyhát reggel is rendbe hozhatná...

A kávé fölkelt az asztal mellől, kövérkés csipőjére visszarángatta a lecsuszott nadrágját, aztán a kasszirő mellé perdült, belesugott valamit a fülébe és magukra hagyta a hajnali embereket. A kasszirő fáradtan, tikkadtan ivott, Taussig csak éppen fogta a poharat, lógott a feje és mint a beteg a tenger mellett, bambán elmerengett. A kasszirő ekkorra, amidőn az éjszaka komorsága már földerül és a reggeli világosságok még szeliden felüledeznek, ellágyult és odafenn a szobában, szívesen és őszintén megölelte a gabonaügynököt:

— Taussig ur, én szeretem magát...

Taussig császárszakálla nesze-léssel susogott a leány mellén és resignáltan morgott:

— Megesznek... Hat gyerek... Megesznek...

Termetes testét ráfonta a leányra, Annus visszasultogta:

— Szeretem... szeretem...

— A családos embertől nem félek...

Annust megunt a város. A kávé figyelte a publikumára, hogy a kassza-trónusban kellemes változással, új leányok ingerkedjenek.

Annus falura került, kiszorult a városból, a kávéházi ügynök ismerte a nagyszerű tulajdonságait és a biztosabb lokalitásból kisdorta a vadultabb tájékokra, ahol

a szikkadt földek és a szikkadt emberek tehetetlen szomjaznak, ahol egy ügyes és elvetemült leány, ha okosan körülnéz, szépecskén megél. A nagy parasztközségben azért bőven voltak urak, a rengeteg gyártelep elindította a hivatalnokrajokat.

Annus fölperézve ült a kasszában, unott arcán egyformán mosolygott a derű és szorakozottan megbámulta a pipázó gazdákat, kis kezeivel rendezgette az adagos cukroka, boros poharakba szorgosan fröccsentette a szifonokat, csupa érdeklődéssel odanézett, ha a telepről bejöttek az urak, vidámodtak, zöld üvegekbe jó savanyu bort hozattak és dalolni kezdtek. Annus előrehajolt a kasszában, zavartalanul mosolygott, a szeme sugarát kacérosan ráküldte az egyik legényre, fölrántotta őket a helyükről és azok elindultak, a kasszánál megálltak, ráakaszkodtak a párkányra s izgatottan, boldogan dült belőlük a beszéd. Egy köpcös emberke megint csak azt mondta:

— Fúj... ez a piszkos falu... nem lát itt az ember mást, mint tehenet, disznót és parasztot... Ha én tudtam volna... ha én Pesten állást kaptam volna... Harminc kérvényt irtam... Ha én várni tudtam volna... Megöl az unalom... Milyen más az, Pesten lenni...

Annus lélekismerő volt és senki sem látta az ő titkos kezét, amint halkan fölemelte és megcirogatta vele a köpcös ember pesti szívét:

— Bizony, nincs több olyan város. Milyen más az például az erzsébet-teri kioszkban uzsonnázni, szól a katonabanda és az asszonyok mind kokettálnak...

A köpcös ember fújt egyet, az emlékezés nagyon felmelegíthette az esztét, mert legénykedve, hirtelen mondta:

— Hja, a pesti asszonyok... Hogy értik az embert. Csak mutattam a lapot, a panamám alól rájuk sandítottam és kész volt az üzlet...

A köpcös ember elbáméskodott, fújt megint és resignáltan mondta:

— Az egyik még ide is ír levelet...

Egy vörös haju ifju csöndben gubbasztott a kasszapárkányon, felkönyökölve hallgatta a kasszirő és a kolléga beszélgetését, piros fejét emelte, mereven fölemelte

és türelmetlenül, de áhítatosan mondta:

— Husvétra fölmegeyek...

A kasszirő mosolygott, kis kezét odacsuszaltta a vöröshaju kezéhez és érzelmeskedve kérte:

— Vigyen magával, Fekete ur... Én is unom itt magam... Ha maguk nem volnának itten... De régen nem voltam a Folies Capriceben, a Fővárosi Orfeumban...

Új emberek ácsorogtak a kassza körül, bort hoztak a kollégáknak, egy vasfejú, nehéz szemöldökű korhely rávigyorgott Annusra, poharat nyújtott feléje és szilajon, kedveskedve mondta:

— Na, igyál te is...

A vöröshaju ivott, kigyult a szeme, a haja, az arcbőre és a hálás szíve, boldogan mondta:

— Danolja-e még Baumann? „Nézzé meg csak Budapestet éjjel, Tele van az nótával, zenével, Csattan a csók, pezsgős üveg durran, Pénz van elég, soh se kérdik honnan; Mindenfelé szép lány, virág-illat. S míg az éj tart, s ragyog fenn egy csillag, Találkozhatsz akárhány gyökérrel, Egész mást lát, egész mást lát, Ki megnézi Budapestet éjjel...”

Annus pezsgőt rendelt. A vasfejú megvadulva ujjongott:

— Azt, azt... Szlapáljunk, bá-bám...

De a többiek ellenkeztek, a harcos Annus sietve végigvitte cirogató macska-fejét az emberek arcán, titkokat sugdosott a fülükbe, de a hivatalnokok makacskodtak és visszasugták, kikiáltották:

— Ma még Tündér Ilonával sem...

— Vasárnap alhatunk...

Valakinek a hangja félösen megbolygatta a csöndet:

— Kisasszonyka...

Annus megrezzent, egy grimasz-szal rendbehozta az arcát és mosolyogva a kassza mellé nézett. Fényes szemekre esett rá a tekintete. Annus mosolygott, nyájasan leszólt:

— A kántor ur... Na, de ilyen csöndben...

Szép szál ember magasodott föl a kasszasarokban, spricceres poharat tanácstalanul tartotta a kezében, komoly arcát megszegyenítette a pir, férfias vonalú bajusza most csufolódva konyult be a szájába, az erős, pompás ember benn rendezgette a lábait, amíg az Annus rá nem szólt:

— De jöjjön közelebb...

És kacagott...

— Nem fogom megenni... Beszélgetünk...

A kántor odabotlott a kasszához. Ingerülten, idegesen szólt:

— Én nem tudok beszélgetni... Mint ezek az urak... Én mindig falun éltem... és itt se szoktam beszélgetni...

Annus szeliden mosolygott, lopva megnézte az erős ember szobros vállait, a sötétvörös tömzsi nyakát, az ünnepélyes arcát és nevelgélve mondta:

— Majd én segítem... Majd én kérdezem, maga meg válaszoljon... Egy pár napja este is látom a kávéházban...

A kántor arcára ráfutott a vér, zavarodottan mondta:

— Igen...

Annus jó akart lenni, meleg, finom ujjával megérintette a férfi kezét:

— Hallottam, hogy a kántor ur nagyon szépen énekel...

A nagy ember gyáván és szomjasan kapta el a szót, sietve beszélt:

— Azért hoztak most ide... És azzal se törődtek, hogy már nagy a családom... Csak hogy észreveték már, hogy mit tudok... Istentől elhagyott kis községekben kellett éledegélnem... De itt nagyon megvagyok elégedve... Jöjjön el kisasszonyka, egyszer a teplomunkba...

Annus komolykodva mondta:

— De én római katolikus vagyok...

A kántor megfontoltan, ceremóniásan válaszolt:

— De egy az Isten... És az Ur hajlékában mindenki kedves, aki istenfélő...

Meghiit csönd keletkezett, odakünn már hámlott az éjszaka, derengő világosságok ébredtek, érett élet szagosságát hintázták a nyári fuvalmak. A kántor bátran belenézett Anna kíváncsi szemeibe és egy kicsit bánatosan, de nagyon meghatottan beszélt:

— Én még nem beszéltem soha pesti kisasszonnyal... Néha, mikor ágyba megyek, lecsukom a szememet és valami olyan szép, olyan nagy várost látok magam előtt, hogy a szívem dobogásától alig tudok lélekezni... Maga az első pesti kisasszony, akivel életemben először beszéltem...

Annus csudálkozva mosolygott, frissen nézegette a nagy darab embert és amikor a kántor hirtelen

szavát veszítve elhallgatott, meleg ujjával megfogta a férfi kezét, megkulcsolta azt és halkan fölemelkedett a kasszában. Maga felé vonta a kántort. Ekkor, ájtatos énekléssel megcsendült a hajnali harang. Csendült és dalolt, a hangja tiszta volt, mint a hajnali harmat és derült, mint a fölvi harzó szívek elcsöndesedése. A kántor titokzatosan megnémult, a komoly arca elámult és félszegen, birkózva kivonta a kezét Annus kezéből, csendesesen eltolta magától a leányt és a szemét rejtve a megalázó világosságtól, lehajolt fővel kiment a kávéházból.

A rejtelmes véletlen néha még kímélte Annust, a legtöbb változatos dolga vásár napján volt. Földszagu emberek fölötté megrázkódtak, de valahol a mezőn bolondultak, rengő faru birkák az eszükben fölágaskodtak és mély dörmögéssel, megmarcangolták Annus engedelmes testét. Utána részegek és csöndesek voltak, Annus beszélgetett:

— Na... na... Maga csak akkor megy leányhoz, ha vásárra jön?...

Annus viharálló teste lerázta magáról a jövevényeket, mint a buzogó fa a lebágyadt leveleket. Szombat estére uj akarattal, páncélos csipőkkel várta a telep fölvonulását. Annus magasabban ült, mint a kassza trónusában. A kasszirnő zárandokolt, föl a szállodába, le a kávéházba. Hempergő férfiak ráfonták Annus derekára az éhes örömeiket, Annus kiáltott:

— Mindjárt...

— Mindjárt...

Az ajtón zörögtek. Zörögtek és zörögtek. Nyitódott, csukódott a takaró, ajtó. Nyugtalan ujjak éjszakáról hajnalra öklösen görbültek és megvadulva dörömböltek, Annus szolgált, kitárult, valaki ugatósan örült a megtalált gyönyörök fölött és dalosan óbégatta:

— Csattan a csók, pezsgős üveg durran, Pénz van elég, soh'se kérdik honnan...

Annus teste megnyult, az ajtón döngve doboltak az öklök, Annus teste rengetegre megnőtt, olyan volt, mint egy országot, melyen a nagy marche végigvonul... Annus magára maradt. Esett, nehéz fővel, rogyanó lábakkal kitámaszkodott az erkélyre. Hajnali világosság kegyelmesen csöndesítette a meghajszolt testét. Leült, kába figyelmetlenséggel a szemét meresztgette és megbámulta a semmit mutogató bizony-

talanságot. Kedves hajnali fuvalmak emelgették az ingét, Annus csiklandós borzongással átfogta a mellét. A révedező szeme belenézett az ingébe, Annus szeme szörnyű nagyra tágult. Halovány, krajcáros pirosas foltok rajzolódtak a mellén, a vállain, a derekán. Annus rámeredt a mellére, a vállaira, a derekára és a teste föltáncolt a székről. Aztán roskadás-hoz kötött, csöndesen visszaozlott, Annus elszuttogta:

— Jézus, Mária, Szent József.

Bénán kuporogva, nem mozdult Annus. Hajnali csöndben, önmaga társaságában, mire tud gondolni egy leterített, beszennyezett kasszirnő? Ismerjük mi azt a szomorúságot, mely egy barbárul nevelt, pogány némből jeges szívébe egyszer betör? Fölkavarog előtte az a förtelmes élet, amelyen isteni kezek kibérelt nőstényeket végigüznek a himfalkák között, egészen a megrémülésig? Annus hőkölve, nyomorodottan ült és a szegény, fáradt esze birkózott a kifürkészhetetlen gondolatokkal. Megmozdult. Lassan fölemelkedett, a hajnali szellő kacérosan rácsavarta testére az ingét. Annus előrebámult, átment a céltalan tekintete a dombokon, a messzi hegyeken és meglökte valami a mellét, hogy belérendült a teste, hogy kiszakadt belőle a zokogás. Nehéz könnyek mosták az arcát és nem hajtotta le a fejét, keménykedve megállt, eszelősen kiabált:

— Na gyertek... gyertek... Nem volt még elég... Még van csók az ajkamon, még elbirja a testem, ha rám tehenkedtek... Mozdulj Czéke, mozdulj Illény, mozdulj Nagyszál, mozdulj határ, mozdulj tanya... vár benneteket Annus... itt a hajnalban... a szerelemre vágyva... Haljon meg az asszony és csaljátok meg velem... hasadjon meg a szíve a lánynak és csaljátok meg velem... Gyertek, gyertek... Csizmás parasztok, földbirtokos urak, finom gavallérok, gigerlis katonatisztek... Gyertek... Gyertek... A kasszirnő azért van itten... Aki nek kellés van a nyelvén, fakassza föl a kasszirnő szájában, akinek genny van a véreben, spriccelje át a kasszirnő vérebe... Gyertek... Gyertek... Minden gonosz fajzat... Jöjjön ki rajtatok a rohadás, amikor odahaza ráhajoltok az asszonyra... lepje be a seb a szájatokat, a hasatokat, amikor előszöbujtok össze a menyasszonnyal...

Annus nyitott ajkáról elfogytak a szavak, a szeméből kiszáradtak a könnyek, remegős teste lezökkent a székre. Pihegve, tudatlanul nézte a virradást. Lágú hajnali harangszó csendült. Lejtős hegyi uton jött a kántor. Virág volt a kezében, bánatos volt a járása, szép komoly arcát emelte, az erkélyt nézegette. Annus felszökött a helyéről, őrlőgő tekintetét ráküldte a kántorra és fölrántotta maga mellé a virágos embert. A kántor elfult, esetlenkedett és eldőlt és boldog kétségbeeséssel dadogta:

— Kisasszonyka!...

A szívében összeszorult ijedelemmel, az eszében lezárt kísértet-fantomokkal Annus tovább ment. Utolsó este riadtan nézett maga köré, a szombati emberek részeges szemét kémlelgette, a garázda vasfejú lehajolt fejét — rejtett félelemmel — megvigyázta, de a pestiek lumposak voltak, Annust bucsuztatták, a vasfejú megmutatta a földült arcát s durván és lírikusan rákiáltott Annusra:

— Mondd meg hát, hova mégysz? Mondd meg hát... És itt tudsz hagyni engem?...

Rimázkodott a tekintete. Annus arca földerült, csillogott a szeme, unalmas mosolyán hirtelen áttűzött valami vad gunyosság és hangosan, kacérosan, izgatottan mondta:

— Majd megtudod... Utánam fogsz jönni... Utánam fogtok jönni... Bizonyosan...

Annus tovább ment, de nem a szellő vitte, mely pelyhet, szemetet és kasszirnököt emelget és hordoz a szárnyain; Annus lecsukott szívével, összeszorított ajakkal ment arrafelé, ahol más emberek vannak. A szagos mezőváros minden kedveségét eléje vitte, tiszták voltak a lapos utcák, pirosak az emberek és estére szépen bőliskoltak a hársfák, amint Annus gondolkozó szeme néha rájuk nézett és a szomorúság árnyéka ellebegett fölöttük. Könnyűgöngyök mögül, Annus táruöl szívével csudálkozott. Az esze megszédült, belekapaszkodott az öreg asszonyba és messzi bánatokat hozó sóhajoktól hullámosodott a hangja:

— Én is ilyen fehér ruhás kis lányka voltam... Én is így processzióztam...

Ragyogott a levegő, aranyban tündökölték a lovak, az emberek, türemelő fehérhelyem felhők álltak a kék ég alatt. Ünnepe és boldogság volt mindenütt. Jólakott, henye emberek üldögéltek a kávéházban, játszottak, tereferéltek, lustálkodva megvárták,

míg az esti hajnal rájuk nem hozta suttynyos árnyait. Annus magának maradt, beteg testét elindította, föl-vánszorgott a szállodába és lefeküdt. A gondolathangyák elindultak az agyvelején. Annus lehunyta a szemét, de ijedten megnyitotta, szemhéja szuronyosan beledöfött a fejébe. Karikázó sietséggel jártak előtte a képek, testük nem volt, ködbemerült alaktalanságaikat nyújtózva, zsugorodva mutogatták, terhes kórházi szag tejfölös vastagsággal uszott el az arca fölött — Annus fulladva zihált — fáklyás szemek kivilágítottak a lesorvadt viasz-koponyákból, fakó sugárzásban feketéltettek a kórágys, mint a sokasodó koporsók.

Egy férfi belépett az ágyába, sietve,atosan. Annus ráfüggesztette álomlátó szemeit a férfiúra és megbámulta az éhes valóságot, mely dühösen ölelgette. Gyöngéden eltolta magától az embert és elgondolkozva kérdezte:

— Van magának nővérkéje, akit szeret?

A férfi röhögött és furcsálkodva mondta:

— Van...

Annus föllemelte az arcát, könnyes szemeit kimeresztette és nyöszörgött a hangja:

— Szokott járni processziókra?... Fehér ruhában, imádkozva... a Szűz Máriát látva?... Nem fogja majd levetni egyszer a fehér ruhát?... És megnő, amikor a férfiak hozzájárnak.

Az éjszakai vándor megölelte Annust, ajakát rázárta a leány eszelős ajakára. Annus morgott, birkózott az emberével, az árnyak sátorában kuszán összegomolyodtak, neszelő csend volt, a férfi falánk éhezéssel rajongott:

— Milyen forró a te ajkad?... Milyen forró...

Annus befurta az ajkát a férfi szája és lihegve sugta:

— Az én csókom... Az én csókom... Sohse fogod elfelejteni!

Annus lezárt szívében delelőre emelkedtek a titkok.

Lázban és omlottan könnyezni tudott, az esze érzélgősen dajkálta bágyadtan mozuló emlékeit, némán siráncokozott és orvul és fojtogatón bebedült az orrába a kórágys szaga. Osztó harag hajolt ki a szívéből és lecsapott az emberekre, megnézte a izompárnás karokat, megmérte a vasbordákon düllődő melleket és szomorúan és hördülve rájuk vasalta a maga karjait, a maga mellét. Fájdalmak között, deliriumos álmatlansággal, ha magára maradt, megmá-

morosodott, a gondolatok között elringott előtte a gondolat:

— Mit csinál most a kántor?

A bánatos arca nyugodt-e most? a rengő járása büszke-e még?... szép barna testét nézi e rémüldözve, amikor a csillagfoltok feltűnedeznek az ég testén?... a szép, gyönyörű hangja megcsuklik-e, ha imádság közben kiköhhög a torkából a betegség?...

Annus tépte a lelkét és andalogva lépegetett az emberek között. Odaért a jegyzőhöz, aki egy este, amikor összesuhanóban az ég és a föld szemérmes nászba borul, a kávéházban megölelte a menyasszonyát. Nem történt semmi, egy két tanu bágyadtan mosolygott, az üzletes kávé ámulva megállt, a piruló menyasszony ijedt és boldog tekintetét rebbenve körülvitte és menekülve ráfüggesztette egyetlen leánytársára, Annusra. Hosszan, önfeledten megnézték egymást. Valami történt... Talán egy régi, beiszaposodott hangulat hazajárón lendült? Talán az emberfej rengeteg mögül felmerült egy csupasz, csókos siheder arca? Talán eléfutott az út, mely a kiszemelt életeket kettéosztja és a kanyarodót megmutatja? Annus szíve be-szelgett:

— Én nem leszek soha menyasszony...

És én látom, hogy az Isten ki-próbál embereket, büntető szájjával fölmarja a lelkeket, sebekbe göngyöl szegényagyvelőket, szennyben-gennyben megfőz kevély, pirosuló husokat és aztán bucsuzóra, kegyesen oda-ereszti fölruházott kiválasztottjaihoz a kívánságot:

— Istenkém...

— Olyannak lenni, mint a többi emberek...

Annus uszályában kavargtak az emberek. A kántor elcipelte magát az orvoshoz. Leült az előszobában, két térdére ráemelte két könyökét, két tenyerével megtámasztotta az ámuló, idegenségektől rettegő fejét, kábulva belebámult a táncos világosságba, ami a szeme előtt boldogodott, nyeldekelt, a melegségtől borzongva sóhajtozott, az orvos szobájából az emberek kijöttek. A pesti emberek. Esett fölvel, mukkanás nélkül jöttek, a garázda vasfejú érthetlenségeket morgott és amikor a szobaleány az ajtóban ráköszönt, elfordított tekintettel, álati artikulálansággal ráfordult a leányra. A kántor az orvos elé állott. A cvikkes emberke ujjongva fölkiáltott:

— Maga is?

Ropogtatta az ujjait, izgatottan dörzsölte a pufók arcát, magasra szegte, leejtette a fejét, hunnyorgó szemekkel nézegette az álldogáló nagy embert, fujt, kinézett az ablakon, nyugtalankodva mondvá:

— Ez még nem fordult elő a praxisomban... Tíz eset... Ilyen eset... Nátha, toroklob, fülszakgatás, a legjobb esetben köszvény... Egészen elzúlóttam itt a faluban... Csupa egészséges ember, disznó erős ember... az orvos már csak a halottkémmelel együtt mehet a beteghez. Ezek kóresetek!... mielőtt idejöttem, együtt dolgoztam Kováccsal, a göromba Kováccsal... az orvosi lapok külön lenyomatban adták ki a cikkeimet...

A kántor szédülve állott az orvos előtt, banbán riadtan hallgatta a kalatyoló, fölhevült embert, nehéz nyelvét fölemelte a rémület és hördülve, fenyegetve kérdezte:

— Mi bajom van nékem?

Az orvos meghökkent, cvikkerét megigazította, a kezét dörzsölgette és lassan, fontoskodva, mámoros ünnepélyességgel latin szavakat mondott. Az orvos ránézett a kántorra, az állt előtte, barna szemében a remegő, a bösz indulatai fölcsapó tudatlansággal. Az orvos újra mondta:

— Rossz seb... Mifelénk így mondják...

A kántor roskadva meggyávuult és értelmellenül, visszhangosan mondta:

— Rossz seb...

A nagy ember megnémulását az orvos fölhasználta klinikai előadásra, a régi egyetemi élet elborította a cvikkeres emberkét a jodoformos, buvárló romantikájával, leültette a kántort, de az dörögött, nőtt a hangja, többször elmondta magának:

— Rossz seb... Rossz seb... Rossz sebb... és feltüvöltött a szava:

— Az én nagyapám most száz-kétéves, annak az apja százöt éves volt... Ekkor is a kocsi gázolta el... Tiszta és egészséges volt az én családom mindig... Hogy gyöttem én ehhez?...

Az orvos csak annyit mondott:

— A kasszirő...

A kántor megrázkodott, véres lett az arca és majd megfult, amikor ordította:

— Megkeresem és agyonütöm...

A kántor hangja zengett, szépen és szenvedélyesen, mintha meg akarna mutatni dacos tüdőklését, mintha sok-sok ember szomorú, hangulatlan szavát vinné föl az Istenhez... hetedhét határon túl a megriadt más halandók fölé. Magányos vad ba-

rangol a tájékon, kárt tesz az emberekben, hajrá, lesben álljon minden; már gyűrűzött Annus körül a hajtók indulása, orvosok, jegyzők, tudatlan sürgönydrótok az orv magasságból már csusztatták alá a hálót, Annus hallgatag utvesztőkben botorkált, merengve bámészkodott, állt a tükör előtt, az esze sirt, a szeme az arcát nézegette, gyűgyögve szólt magához:

— Még nincs kint rajtam...

És lement a kávéházba. A jegyzőt bucsuztatták. Jó bor, rossz cigány segítette a kedvüket, potyázó községi urak duhajkodtak és köszöntötték a jegyzőt. A jegyző a koccintásokra minduntalan fölállt, egy kicsit tántorgó bizonytalansággal valahová messzire nézett, zagyva szavakkal a legényeletről beszélt, mint illik, citált, a nagy államférfiu mondta:

— A legényember úgy hal meg, mint a kutya...

— Mint a kutya...

Ezt többször mondta, dühösen, titokzatosan, az arca piros volt, mint az őszi csipkebokor, szipakolt, fujt... valakinek a harmat-testén meleg fuvallat szállt át ekkor. Újra koccintottak. A jegyző megint fölállt, feszülő mellén megnyitotta a mellénypáncélt és lomhán, macskalépegetéssel odament a kasszához. Annus csudálkozva megnézte. A jegyző beszélgetni akart, kába erőlködéssel kereste a gondolatot, aztán sietve mosolyosan szólt:

— Az én menyasszonyom úgy néz ki, mint maga...

Annus megrezzent. Beteg testén átfutott valami ismeretlen, eléhivott irtózat, rázta a fejét, ijedve válaszolt:

— Ne mondjon ilyet...

A vőlegény makacszkodott, megbámulta az Annus fényes szemeit, a tekintetével átcirogatta a leány pirosodó arcát és fölhevülten mondta:

— A szemé éppen olyan, mint a magáé... az ajka éppen olyan forró színű, mint a magáé... a karja, a karja...

Elnyelte a szavait, zavarodottan állt a kassza előtt, átízott valójában megmutatta magát Annusnak és a némaság bután könyörgött, hogy most, meggyült pillanatában, meglophassa a mátkáját, de Annus már gyáván érezte az élébe hullott embert, a megkínzott lelke már nem volt diadalmas és kiabálva kergetve mondta:

— Menjen... Menjen tölem... Menjen vissza az asztalhoz...

Annus fölzántott szívében csudákat termelő zsendülés mozdult,

Annus mosolygott, ha a kávéházi ablakon kinézett és az iskolás lánykakat elvonulni látta, a torkába beledobogott a szíve, ha esküvőt látott és a kocsi kacskaringó egész az árnyakba merült templomig vitte előtte a sugárzó menyaszonyokat, a fáradt esze játékosan bibelődött a találgatással, fiucska, vagy leányka alszik-e a bársonytakarók alatt, akit a kávéház előtt keresztelőre vittek. Szépen, komolyan, lelkes tekintetét ráemelve és a nagy barna szemekre lassan és lopva ráültek a könnyek. Annus szíve elszorult, újra és újra kérdezgette:

— Mit csinál most a kántor?

Kegyetlen ostor verte a testét, igaz szent indulatai titokzatos uton, ellene fordultak. Annus meglakolt lelke végighurcolódott a szájalomnak gyönyörű, új kinjain, lenyűgözött harcos esze már menekülve küzdött:

— A kórház... Bemegyek a kórházba... — és megcsókolta a szívét a meleg, jóságos, reménykedő érzés:

— Látni akarom a kántort...

Annus nagy utjai elvezettek az ösvényhez, amely néha, ritkán, szenvedő emberek alá csuszik. Az ut másik végén a kántor botorkált, kicserélt étellel, zúlló ágyvelővel, undorban fűrésztött érzésekkel, bujdosó ödöngését nem zavarta már semmi, se a templom, se az asszony, se a hét piros vérű gyermeke, csak dörögött benne az akarat, az ölni vágyó céltalanság:

— Megkeresem és agyonütöm...

A kántor lábalt a zökkenő tarlón, a süppedő barázkákban, a bujtató kukoricásban.

Lapulva, eszelős sietséggel Annus jött az ösvényen. Sebekkel borítottan, vérében fekély-zajlással zarándokolt és ez az emberordasokkal teliültetett világ már összezsugorodott a fájdalmas sikátorrá, melynek borongós elején a kántor várt reá. Megcsufolt szívéből, szennyes eszéből kihullt minden és didergő boldogsággal magára vette az elcsön-desedő esti mennyországot, a föltü-nedező csillagokat, a gyógyító kórház méla elgondolását. A falu határában odaállt a kántor elé. Lehajolt fölvel elsuttogta.

— Kántor ur...

És Annus utolsó viaskodással, megszakadó szívvel, a rádobott förtelmekben gázolódva fölemelkedett és tiszta volt, mint urnapi körmenetkor, gyermeksege idején. Az isten azonban fölemelte a kántor sziklatorő öklét és leterítette a leányt, mint a veszett kutyát.

"Cs."

TÜZET OLTÓ TÜZ

Irta : LOUIS CHANTEUR

Az „Agglegények Klubja“ a szokásos heti közös vacsoráját tartotta. Az ilyen banketteken avatták fel a klub új tagjait, akiknek kötelessége volt, hogy az elnök pohárköszöntője után elmondják, hogy tulajdonképpen miért nem házasodtak meg és miért maradtak agglegények.

Ezen az estén Kenderesi Kenderessy Pál beiktatását ünnepelték az Agglegények Klubjában.

Az elnök, aki immár tíz éve viselte ezt a tisztséget, magasra emelte pezsgővel telt poharát és elmondta rövid tószját.

— Uraim! Üdvözlöm körünkben Kenderesi Kenderessy Pál urat, aki nem hajtotta fejét igába egy asszony előtt. Gyarló férfi, aki megházasodik, mert látszatboldogságért feláldozza egész élete boldogságát, nyugalmát. Látnuk azokat a férfitársainkat, akik könnyelműen megházasodnak, hogy mennyit kell asszonyaiktól szenvedniök. Jól tette Kenderesi Kenderessy Pál ur, hogy tagjaink közé felvételte magát. Mi szeretettel fogadjuk és hosszú életére üritjük ezt a pezsgőt. Eljen!

Az Agglegények Klubjának valamennyi tagja fenéig itta poharát.

Kenderesi Kenderessy Pál hátradőlt a kényelmes fotelben, rágyújtott finom, pántlikás szivarjára és elmesélte, hogy maradt meg agglegénynek.

— A dolgot ott kezdem, hogy mint fiatalember közös garszonlakást tartottam Prónay Elemérrel.

Mindketten gazdagok és függetlenek voltunk. Még a középiskolában barátkoztunk össze és az egyetemen is együtt voltunk. A közös lakásban nagyszerűen megférünk. Neki a páros napokon voltak a randevui, nekem pedig a páratlanokon.

Mikor az egyiknek randevuja volt, a másik olyankor mindig házon kívül töltötte a délutánt és az estét, nehogy zavarjon. Egy páros napon éjféltájban tértem haza, mikor Elemér randevujának már régen vége volt. Elemért a kályha mellett találtam ülve, nagyon levertnek látszott.

— Mi a baj? — kérdeztem.

— Bosszankodom, — felelte — bosszankodom a nő miatt, aki immár hatodszor volt nálam.

— Ezen talán inkább örövendened

kellene, mint bosszankodnod, mert ha már hatszor volt nálad, ez annak a jele, hogy nagyszerűen tud a nőcske szeretni és hogy teljesen kielégít.

— Csodálkozni fogsz, — mondotta szinte szóttagolva Elemér — az illető hölgy hat látogatása dacára még egyetlen egyszer sem volt az enyém.

Bambán néztem rá. Kis szünet után aztán újból megszólalt:

— Egy hangversenyen ismerkedtem meg Kutasi tanár leányával. Modern lány, kissé kacér. Megtetszett nekem és azt hittem, hogy könnyű dolgom lesz vele, tényleg sikerült is rábírnom, hogy felkeressen a lakásban. Azonban nem értem el a célt, melyet rendesen az idejáró nőkkel el szoktam érni. Nem lett az enyém. És aztán még ötször jött el és mégsem tudtam magamévá tenni. Valami volt a nézésében, ami megakadályozott abban, hogy erőszakos legyek vele szemben. Ellenben szerelmes lettem beléje. És most nem tudom, hogy mit kezdjek...

— Verd ki a fejedből, — adtam Elemérnek a tanácsot. Aztán nem beszéltünk többé erről az ügyről. Annál nagyobb volt a meglepetésem, amikor Prónay Elemér egy hónap múlva kijelentette:

— Holnap lesz az esküvőm Kutasi Magdával. Nem tudtam más megoldást találni. Elveszem feleségül. A lakást már berendeztem és a diszpenzációt is megszereztem. Bocsáss meg, hogy nem szóltam előbb.

Kissé nehezteltem Elemérre, de azért gratuláltam neki. Másnap reggel azután elvitetett minden holmiját közös lakásunkból.

Csak egy fél esztendő múltával találkoztam ismét vele. Nagyon megörültünk egymásnak.

— Boldog vagy? — kérdeztem.

— Végtelenül, — felelte és arca csak úgy sugárzott a boldogságtól. És elcipelt a lakására. Bemutatott a feleségének. Kedves, kecses, enniváló asszonyka volt. Ettől fogva hetenkint egyszer náluk vacsoráztam.

Egy ilyen alkalommal vacsora közben felemelkedett Elemér, akit közben országgyűlési képviselőnek választottak és azt mondta:

— Kedves Pali, megbocsáss, hogy

most távozom, de fontos politikai megbeszélésem van a pártkörben. Tizenegyre azonban okvetlenül itt-hon leszek. Mára várjuk ugyanis a pártunk vezérét, aki vidéki köruton volt. Addig légy szives és mulatgasd a feleségemet.

Szedte a kalapját és a bundáját és elment.

Hideg téli este volt. A szél süvített odakint. Az asszonyka dideregni látszott és megkért, hogy üljünk a kandallóhoz és hogy tegyek egy hasáb fát a tűzre. A fatartóból kivettem egy jókora darab fát és azt a tűzre vetettem. Az asszonnyal odaültünk a kandallóhoz. Kevés idő múlva azonban azt mondta, hogy ott mégis nagy a meleg, üljünk inkább a diványra. Az asszony, mint-ha véletlenül történne, a kezét a kezemre ejtette és ott is felejtette. Azután a térde, — ezt is a véletlen látszatával cselekedte — odaért a térdemhez. Majd hirtelen megkérdezte

— Miért nem házasodott meg?

— Még nem találtam magamnak megfelelő nőt.

— Én megfelelő volnék?

— Maga igen, — válaszoltam udvariasan — de magának már van férje.

— Hát azért, mert nem lehetünk férj és feleség, csak szerethetjük egymást.

Furcsának találtam az asszony viselkedését. Azonban férfi voltam, akit két tüzes szem és lágy érintés könnyen hozhat tűzbe. Először arra gondoltam, hogy mégsem illik a barátom bizalmával ennyire visszaélni, de aztán azt gondoltam, hogy úgy kell neki, minek házasodott meg. Nem értem rá azonban sokat töprengeni, mert az asszony hirtelen átkarolta a nyakamat és ajkon csókol. Felforrt bennem a vér és rádőltém az asszonyra, aki a divánon hátravetette magát. Felhúztam a ruháját, ráfeküdtem és éppen azon voltunk, hogy megkezdjük a szerelem oltárán az áldozást, amikor a szobában hirtelen kellemetlen füstszag terjengett és égés borította lángra a kandalló előtti szőnyeget, az történt ugyanis, hogy a kandalló ajtaja, melyet ugyilátszik nem csuktam be jól, hirtelen feltárult a bent levő fahasáb nyomása alatt, az égő hasáb kiesett, végiggurult a szőnyegen és lángjával már a közeli ablakfüggönyt is veszélyeztette. Hirtelen felugrottam és rémületemben pusztán kézzel megragadtam a lobogó hasábot, visszadobtam a kandallóba, az-

ŐSZI HANGULAT

— EREDETI KÉZIRAT —

tán lábammal eltapostam a szőnyegen a tüzet, közben egészen megfedkeztem az asszonyról, aki még mindig ott feküdt a diványon. Éppen hozzá akartam újra menni, amikor hirtelen feltárlt a szalon ajtaja és belépett rajta Prónay Elemér.

— Képzeltétek, — mondta örvendő — a nagy hófúvás miatt pártvezérünk nem indult utnak és csak egy távirat jött helyette. A mai politikai megbeszélés elmaradt és én így azonnal visszatérhettem.

Zavart voltam, mert eszembe jutott, hogy ha az égő fahasáb nem esett volna ki a kályhából, akkor a hazatérő Elemér engem tagadhatatlanul és cselekvés közben kapott volna rajta a feleségével. Így szerencsém volt. Az a kis szobátűz örökre eloltotta a barátom felesége iránti tüzet. Azt mondtam akkor, hogy hosszabb külföldi utazásra indulok. Azóta se láttam őket viszont, azonban magam végképpen lemondtam a házasságról. Nem akarom, hogy a feleségem megcsaljon. Nem akarom, hogy se valamelyik barátom, se pedig más, szarvakat rakjon a homlokomra.

A libériás inas újra teletöltötte habzó pezsgővel az összes poharakat és az Agglegények Klubjának tagjai ismét összekoccintották poharaikat.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra va-

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

ELADÓ

egy Schmidt Premier, régebbi típusu, használt, de kifogástalan állapotban lévő, masszív, erős szerkezetű

ÍRÓGÉP

Cim a kiadóhivatalban.

Az őszi vörös volt. A levegő, a felhők, az ég, az alkonyuló láthatár, a hulló falevelek. Vörösek. Tüzzvörösek, buják, ingerlők, kéjesen, hisztérikusan sikoltozók.

A fiu keze végigsimogatta a lány térdeit.

A selyemharisnya megcsillogott a rövid szoknya alatt, megvonaglottak a formás, szabályosan épített karcsu lábak és a fiu keze óvatosan, lihegve, remegve kuszott fel a kis rózsaszínű nadrág bodros csipkéjéig. Ott azután megállapodott egy pillanatra, habozva, gondolkozva, lázas, mohó simogatással.

Rápillantott lopva a lányra. Annak karcsu teste egészen hátrahajlott a padon, selymes szempillái tűzben, szégyenkezve borultak a szeméire, ajkai kéjes sziszegésre voltak görbülve és fogai összeszorítva a lüktező vágtyól.

Arca vörös rózsák nyíltak és ajkai rubinvörösön lángoltak és vékony, nedves lepelben csillogott rajtuk a nagy kívánság.

A fiu közelebb bujt hozzá, bódultan nézett be kivágott blúza alá, ahol ijedten, szent borzalommal egyre vadabb és vadabb tempóban remegtek föl az érintetlen lánymellek.

Pihogtek... vonaglottak... keményre duzzadt hegyes kis vörös bimbójuk... és a fiu keze lassan tovább kuszott... a bugyi alá...

Leheletfinom, bársonyos bőr... a combok puhasága, gömbölyűsége, forrósága, vonaglása... és selyem... selymes, lágy, kéjes pihe...

A lánytest megvonaglott, a gömbölyű kis keblek ebben a percben mintha megduzzadtak volna, ajka szinte vad öntudatlanságban szétnyílt és fogai közül fáradtan és mégis tüzesen bukkant ki egy buja sziszegés:

— Sssz...

A fiu vadabb lett, a lány vérvörös, homlokán ezüstszerű gyöngyszemek, egy pár izzadságcsepp pergett alá, keble úgy zilált, úgy pihoggett...

— Sssz...

A fiu simogató tenyere összeszorult, tépett, markolt, simogatott, a lány vérvörös arca hirtelen sápadtá vált, csak ajkai tüzeltek, amint hánkolódva, újra meg újra tehetetlenül feszítette előre alsótestét, azután hirtelen kinyitotta szeméit és vadul beleszorított egyet a fiu karjába.

— Jaj... nem birom.

Görccsösen, hisztérikusa vájta ujjait a husba, még egy vonaglás... és keze elengedte a fiu karját, bódultan, mohón kapott az alsótestéhez...

Most a fiu szisszent föl és kielégületlen dühvel harapott belé a lány gömbölyű, rózsaszínű, leheletfinom vállába.

A lány meg sem érezte azt, szeméit ismét lehunyta és kéjes, bizsergő, borzalmas remegéssel érezte azt a különös, isszonyatos-kéjes valamit.

A fiu lélekzete egyre gyorsabb és gyorsabb lett, hirtelen megfogta a lány kezét és elkapta:

— Ne... ne...

Remegve, erőszakosan akart az vissza, de a fiu vad erővel háritotta el, azután görccsösen összerázkódott egyszer kétszer, eleinte erősen, később gyöngébben... és fáradtan húzta ki másik kezét a lány selyembugyija alól.

Az most összeszorította forró combjait és mellére vonta a fiu kezét.

— Még... még... játszáll velük...

A fiu keze visszahanyallott, belebámult némán a vérvörös őszbe. Egy órája csak — és valahogy minden úgy megváltozott.

A levegő, az ég, a látóhatár, a falevelek, úgy megfakultak, úgy elbágyadtak, úgy megsárgultak, olyan lassuak, szomorúak, unalmasak lettek.

— Még... Még...

— Nem... fáradt vagyok...

Szeméi alá lassan-lassan sötétárku karikák rajzolódtak, szomorúak, szürkék, akárcsak a megfakult, megsárgult, bucsuzó ősz...

Wild Oszkár.

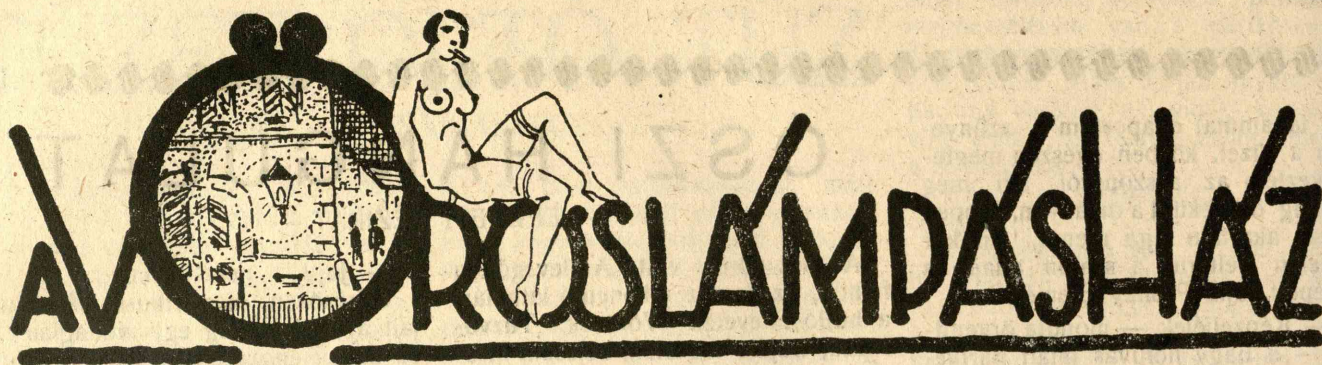
"COVAY"

Timișoara, II., Háromkir.-u. 7

mérték után készít férfitfehérműt garancia mellett.

Hozott anyagot is vállal. 38.

3 nap alatt eltüntető: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszer-tára Dóm-tér 6

Írta: Kubán Endre

— Regény —

Eredeli kézirat. (2)

Hankó Pali kiadta a jelszót:

— Indulás!

Felkeltették az alvókat és valamennyien megindultak. A június-végi éjszaka nagyon kellemes volt. Amott keleten az ég alján már vékony tejszínű sáv mutatkozott. Közelgett a pirkadás.

Egy darabig együtt mentek valamennyien. Azok, akiket alvásból keltettek, lassankint elváltak tőlük egy-egy utcasarkon és petyhüdtlen hazafelé bandukoltak. De ők heten szilárdan kitartottak. Egyik-másik elérkezett az utcához, melybe be kellett volna térnie, vagy a ház elé, amelyben lakott, de megállás nélkül tovább ment a csapattal. Ballagtak, bandukoltak a város alsó része felé. Nem is nagyon beszéltek. Legfeljebb halkán váltottak pár szót, de nem arról, ami bekövetkezendő volt.

A daliás Hankó Pali, akinek már hatodikos gimnázista korában is takaros bajuszkája volt, ment a csapat élén. Mindenki tudta, hová vezeti őket. Különben is Jani kivételével valamennyi megjárta már ezt az utat.

A menet hirtelen befordult egy szűk sikátorba. Megállottak egy kapu előtt, mely felett vörös lámpa terjesztett rőt fényt.

Jani, noha tudta, sejtette, hogy az ut hová vezet, tulajdonképpen csak most eszmélt rá, hogy hová érkezett. Nem annyira ösztönösen, mint a második természetévé vált gyávaságában sarkon akart fordulni.

— Hohó, barátocskám, — szólt rá Hankó Pali, — kitartás! Velünk jöttél idáig, velünk jössz be is!

Közben az egyik fiu csengetett és csakhamar nyílt a kapu, melynek keretében elhízott, ormótlan formájú nő jelent meg. Vigyorogva, szélesen mosolygott a fiukra, befelé intett a kezével és ezt mondta:

— Tessék! Sétáljatok be!

Jani ismét kísérletet tett, hogy észrevétlenül elinaljon, de Hankó Pali intésére Mihalik Franci és Szép Béla kétfelől a hóna alá nyultak és cipelték befelé.

III. FEJEZET

A fiuk rövid és homályosan világított folyosóról fényes és eléggé tágas terembe léptek. A falakon tükrök és olcsó aktképek, a parkett csuszósra vikszelve. A teremben köröskörül piros plüssel bevont székek és diványok, meg apró asztalkák. Jani az első tekintetre azonban csak a lányokat látta. Vagy tizen voltak. Szőke, barna, fekete és vöröshaju lányok, színes, mélyen kivágott és kurta ruhákban. Csak később vette észre, hogy az egyik sarokasztál mellett kereskedősegéd formájú fiatalember ült, aki előtt egy csésze tea állott, mellette a diványon pedig egy lány kuporgott, aki a lábait is felhuzta a diványra és állát a térdein pihentette. Aztán látott még egy második férfit is. Ez a zongora előtt ült és alighogy a fiuk beléptek, teljes erejéből belevágott a billentyűk közé.

Visító riogással fogadták a lányokat a fiukat. Ismerősként köszöntötték a legtöbbjüket.

— Itt a Pali! Szervusz Karcsi! Nini, a Gyuri! Pista, rég nem voltál itt! Jó reggelt, Feri!

A nyakukba ugrottak és úgy húzták le őket a székekre és diványokra.

Janiról szinte meg is feledkeztek. Minden fiúnak akadt párja, akivel összebujt.

Jani először nem tudta, hogy mit csináljon, de aztán csak rászánta magát és maga is leült.

Öt-hat percig ülhetett úgy, miközben alaposan szemügyre vett mindent és mindenkit a teremben.

Egyszerre csak azt vette észre, hogy egy lány, aki eddig a nagy zajban csendben és magánosan ült, feléje tart. Szép, karcsú volt, a szeme szeliden kéklett, az arca hamvas színén meleg pirosság ütődött keresztül, a haja aranysárga volt, akár a napsugár, a járása pedig, ahogy közeledett, az őz járására emlékeztetett. Különösnek tetszett Janinak az is, hogy ennek a lánynak a ruháján nincsen olyan mély dekoltázs, mint a többien. Sötétbarna volt ez a ruha és fent a nyaknál olyan zárt, mint a felső leányiskola növendékeié.

A lány megállott Jani előtt, a kezét nyújtotta és szólt:

— Elvira vagyok.

Jani felállott, elfogadta a feléje nyújtott kezét.

— Kővágó János, — mondotta.

Aztán hirtelen elpirult. Eszébe ötlött, hogy ezen a helyen nem szokás bemutatkozni. Elég lett volna, ha ő is csak a keresztnévét mondja meg. A lány különben még a keresztnévét sem árulta el, mert olvasmányából és pajtásainak elbeszéléseiből tudta Jani, hogy az ilyen házakban a lányok rendszerint álnéven szerepelnek.

Zavarából a lány segítette ki.

— Ülünk le, — indítványozta.

Jani érezte, hogy illenék beszélgetni, de nem tudta, mivel kezdje. Irigylte pajtásait, akiknek mindig egyike vígan társalgott és nevetgált a maga nőjével.

Megint a lány volt segítségére a töprengő Janinak.

— Honnan jöttek ilyen késő éjjel?

— Érettségi banketten voltunk.

A további beszélgetés során Jani majdnem megfedkezett róla, hogy milyen helyen van. A lány ugyan is olyan hozzáértéssel érdeklődött, hogy az egyes tantárgyakból mit kérdeztek a vizsgán, hogy Jani

valósággal elámult. Csudálkozott a lány tudásán. Beszédmódora is finom, választékos volt. Jani éppen azt mesélt el a lánynak, hogy ősszel beiratkozik az egyetemre és jogász lesz, amikor valaki vártalanul vállára vert.

Felnézett és Hankó Palit látta maga előtt, akinek karjába egy vöröshaju lány csimpaszkodott.

— No, öreg, — mondotta neki Hankó, — rajta, mutasd meg, hogy itt is éretl vagy, nemcsak az iskolában!

Szavaihoz nagyot kacagott és kacagására ráduplázott a vöröshaju lány hahotája.

Jani elpirult és lesütötte a szemét. A lány is szótlan maradt.

Hankóék nem törődtek többet velük, hanem az ajtó felé indultak. A lány ott egy tábláról leakasztotta a maga szobájának a kulcsát és csakhamar kint voltak.

És Jani figyelte, amint többi barátja is sorra kiment a maga nőjével.

A beszélgetés, melyet az egymásután eltávozó párok vihogása ki-zökkentett kerékvágásából, csak nehezen tudott újból megindulni. Jani várta, hogy Elvira a szobájába hívja. De a lány egészen másról beszélt.

A kövér nő, aki a fiuknak a kaput nyitotta volt, odalépett hozzájuk és durván szólt:

— Na, mi lesz? Maga nem megy szobára?

Jani zavartan hallgatott és Elvira sem szólt. Az elhízott nő most ennek támadt neki:

— Megint rádött az erényességi mániád? Mi? Mit ülsz itt olyan ártatlanul, mint a turós lepény a tepsiben? Apácának vagy itten? Így nem keresed meg az árát annak a levegőnek sem, amit elszívsz!

A lány most már halkan megszólalt:

— Hát mit csináljak, ha ő nem mondja, hogy menjünk? Erőszakkal cipeljem a szobába?

A kövér nő már nyitotta száját, hogy valami mocskosságot mondjon. Azonban a kereskedőseged formájú fiatalember, aki eddig a sarokban ült, felkelt és a lány, aki mellette kuporgott a diványon, fűgén a parketre szökkent és a hajdus nőszemély felé kiáltott:

— Gazdinka, kérem a kulcsomat!

A következő pillanatban ez a párocska is kívül volt már.

Jani megfogta a vele szemben ülő leány kezét. Puha és meleg volt ez a kéz. Talán ennek tapintása tartotta vissza attól, hogy megszólaljon és azt mondja a lánynak, hogy menjenek ők is. Érezte, hogy ezen a helyen ez volna a kötelessége. Tudta, hogy itt várják azt a vendégtől, mert hát a lányok nem azért vannak itt, hogy társalogjanak velük.

Talán meg is tette volna, ha az ellenkező oldalról át nem kiált feléje egy rikácsoló hang. A hang egy nő szájából jött, akinek arcán a vénülést már csak bajjal tudta eltakarni a vastagon rákent festék. Kinézése azonban így is elárulta, hogy majdnem annyi évet töltött a vörös lámpás házban, mint amióta Jani a világban van. Kellemetlen, reszelős volt a hangja, amikor átkiáltott:

— Az ifju ur bizonyosan nagyon művelt és azért nem akar Elvirával szobára menni.

Az a pár lány, aki még a teremben ténfergett, hangos röhögésben tört ki erre.

Elvira pirosan, mint a pulyka, felugrott, odatoppant a vén nő elé és ráripakodott:

— Valeszka! Fogd be a piszkos szádat! Mit ártod magad a más dolgába?

Valeszka azonban nem hagyta magát és visszafeleselt:

— Nonono, kisasszonyka! Nem kell mindjárt megsértődni! Hiszen máskor mindig dicsekszel, hogy mennyi iskolát végeztél és hogy tanítónői okleveled is van. Én nem mondtam semmit, csak azt, hogy nem tudsz franciául.

Erre még az előbbinél és hatalmasabb hahota támadt a teremben.

Elvira magából kikelve, az egyik asztalról felkapta a gyufatartót és Valeszkára akart vele rohanni, aki ugyanabban a pillanatban szintén felugrott és harcias állásba helyezkedett. Még egy pillanat és a két furia nekiment volna egymásnak. Jani felkelt, két lépéssel Elvira mellett termett, megfogta a csuklóját és úgy megszorította, hogy abból kiesett a gyufatartó és nagy csöröpöléssel a padlóra hullott. Aztán visszavezette a lányt a helyére.

Elvira akkor ráborult az asztalra és keserves zokogásra fakadt.

Valeszka csendesült hangon szólt oda Janinak:

— Hiszen nem akartam én őt megbántani, csak bosszant, hogy olyan mulya, hogy mikor ott ül

mellette egy viruló fiatalember, nem tudja bevenni a szobájába. Azaz, hogy tudná, de most éppen nem erőlködik. Mert ilyen bolond ez a lány. Heteken keresztül olyan, mint a megelevenedett hétérdög és mindenki elől elhalászná a férfiakat és még azt is kevesli, ha egy éjjel huszan fekszenek le vele, máskor meg napokon keresztül úgy ül itt, mint valami zárdaszűz. Olyankor úgy hemzsegetnek körülötte a férfiak, mint legyek a méz körül, egyetlen ujját se mozditja utánuk. Hígyje el, fáj ez a magamfajta régi lánynak, aki után már nem törik magukat a férfiak és akinek még egy limonádét is vonakodva fizetnek.

Csend támadt a teremben. A szokatlan csendességre felriadt bóbiskolásából a vak zongorista és afölötti dühében, hogy még mindig nem mehet haza lefeküdni, olyan mérgesen ütötte a billentyűket, mintha azok volnának okai minden bajának, keservének. Igazán nagy elnéző jóindulat kellett hozzá, hogy valaki ezt az eszeveszett kalimpálást keringőmuzsikának ismerje el.

Jani ott ült a siró lány mellett és nem tudta, hogy mit tegyen.

Aztán hirtelen elhatározással felkelt, odalépett a pult mellé, mely mögött a tulkövér nő ült és pénzt tett le.

— Adjanak kérem a Valeszkának egy limonádét és az árát vonják le ebből. A többi legyen Elviráé kárpótlásul, amiért hiába töltötte velem az idejét.

A pénz láttára a zsírsjától szuszogó nő udvariasan mosolygott és mondani akart valamit, amit azonban Jani már nem várt be. Fogta a kalapját és kisietett a folyosóra. Az egyik szobából akkor lépett ki lavórral a kezében egy lány. Mindössze rövid ing volt rajta. Önkéntelenül benézett a nyitva maradt ajtón a szobába. Ott látta teljes negligséjében Szép Bélát, amint éppen az inge gallérját gombolta fel.

A következő pillanatban már ki-rántotta a kapuszárnyat, amely éktelen csilingelés közben nyílt meg. Kilépett az utcára és becsapta maga után a kaput. A nagy dördülés elhallgattatta a berregő csendet.

Odakint Janit gyönyörű nyári reggel fogadta. A nap már felkapaszkodott az ég peremére és onnan kíváncsiskodott le a földre.

Janinak úgy tűnt fel, mintha a nap gunyosan mosolyogna a szemébe.

Vigyázva óvakodott ki a sikátorból. Mikor kint volt a széles utcán, annak tulsó oldalán besietett egy mellékutcába. Aztán nagy kerülővel iparkodott a város alsó részéből hazafelé. Ugy érezte, hogy a föld alá kellene sülyednie, ha valakivel találkozna. Érezte, hogy mindenki azzal a kérdő tekintettel nézne rá:

— Már te is a lányoknál voltál?

Mint a tolvaj, úgy lopakodott a házak fala mentén. Boldog volt, mikor végre a házuk elé érkezett anélkül, hogy bárkivel is találkozott volna. Megkönnyebbült sóhajjal nyitotta ki a kaput, de vigyázott, nehogy a zár éleset csikoradjon, amikor megfordítja benne a kulcsot. És bent a házban is, ahol a reggel a fény elől menekülő éjszakáról csak most tépdeste le a fekete ruha foszlányait, lábujjhegyen lépegetett, nehogy a házbelieket felébressze.

IV. FEJEZET

Jani napokon keresztül kaccen-jammert érzett. A gyomra émelygett. Valami morális csömörfélét érzett. A házbeliek viszont annak tudták be nagy bágyadságát, hogy most tör ki rajta a fáradtság, mely az érettségire való készülődés heiből megmaradt.

Egy este vacsora után kijelentette az apja:

— Holnap kiküldelek néhány hétre Magasfüredre, hogy egy kicsit magadhoz térj.

Magasfüred a hegyek között feküdt és elismert klimatikus gyógyhely volt. Szénsava, melyet bőségesen tartalmaztak Magasfüred forrásai és melyet nemcsak a fürdőkben használtak fel, hanem kivonatolva a vízből karcsu vastartályokban messze országokba szállítottak, kiapadhatatlan gazdagságát képezte a Kővágó családnak, amelynek a fürdőhely tulajdona volt. Jani minden nyáron töltött hosszabb-rövidebb időt Magasfüreden és ott mindenkor jól érezte magát. Most is előre örvendett az odavaló utazásnak.

Korán a szobájába ment. Ugy gondolta, hogy lefekszik, az ágyban olvas egy kicsit, aztán igyekszik aludni.

Az olvasás azonban nem izlett. Letette a novellás kötetet, melyet csak pár nap előtt vásárolt, aztán

lecsavarta a villanylámpát. Behunyta a szemét és aludni próbált. Hiába hunyta azonban be a szemét, mégis látott vele. Meztelen nőket látott, akik összefogózva táncot lejtenek egy fiatalember körül. Mikor jobban odanézett, a fiatalemberben, aki izgatottan reszketett a nők közepette, saját magát ismerte meg.

Megint elfogta az a forróság és égető láz, amely ágyban fekvé már olyan sokszor lepte meg éjjel.

Hirtelen lerugta magáról a takarót, kiugrott az ágyból, felgyújtotta újból a villanyt, odalépett a könyvszekrényhez és kivette a lekszikont. Nem is nézett oda, tudta, hogy keze a régi megszokás mozdulatával ugryis eltalálja az igazi kötetet. A könyvet letette az asztalra, aztán felnyitotta. Ezt is már annyiszor gyakorolta, hogy első fogásra ott nyílt kétélféle a könyv, ahonnan a milói Vénusz fehér pucérsága csillant feléje. Sokáig mérően nézte a szobor képét, aztán hirtelen lecsavarta a villanyt és visszabújt ágyába. Elnyújtózott és maga elé idézte a görög istennő alakját. És akkor annak arckifejezése hirtelen megváltozott.

— Kire is hasonlít? — töprengett magában Jani.

Csukott szemmel nézte, nézte a látományt, hogy felismerje benne az élő, akinek hasonlatosságát a szobor képe felvette. Percek teltek el így, míg végre a megtalált név kikiváncozott ajkain:

— Elvira!

Ahogy azonban a nevet kimondta, a látomány eltűnt. Hiába erőlködött, hogy azt újra maga elé idézze, képtelen volt rá. Ismét felgyújtotta a villanyt, nézegette a lekszikonban Vénusz képét, majd sötétséget csinált utána: hiába. Nem sikerült. Majdnem éjfélig kinlódott így, hogy a lány alakját a pogány istennő formájában maga elé idézze, nem ment sehogy se.

Mérhetetlen izgalom fogta el, melyet azonban váratlan lehiggadás váltott fel. Lelkének minden háborgása egy szempillantás alatt elcsendesedett. Egyszerre nagy nyugalom és határozottság ömlött el rajta.

Lassan, megfontoltan kiszállott az ágyból és anélkül, hogy világosságot gyújtott volna, magára szedte a ruháit. Gummitalpu cipőjét huzta fel, mert nem akarta, hogy lépéseit esetleg meghallja valaki.

Mire aztán kint volt a házból, sietve, rohanva igyekezett az alsó város felé. Mikor a Szentháromság-terén igyekezett gyorsan előre, az Óvár tornyának órája éppen akkor ütötte a tizenkettőt. Az éjszakai némaságban messzire hallatszottak az óraütések: bong, bong, bong... Mintha szárnya lett volna valamennyi bongásnak és úgy szállt volna a csillagos ég kupolája alatt el a városból ismeretlen tájakra. Jani önkéntelenül számlálta a bongásokat és a kondulások között igyekezett mentől szaporábbakat és nagyobbakat lépkedni. Mire a tizenkettediket is elszámlálta, már a posta előtt járt. Az ut negyed részét tehát már megtette és mentől közelebb volt céljához, annál inkább sietett.

Végre befordulhatott a sikátorba és ott állott a vörös fénykörben, melyet a kapu fölötti lámpa vetett a járdára.

Újját rátette a csengőre. De nem merte a gombot megnyomni. Ugy érezte, hogy ismét elfogja a régi gyávasága, gyámoltalansága. El akarta kapni a kezeujját a csengőgombról, de olyan ügyetlenül cselekedte azt, hogy közben akaratlanul mégis nyomott rajta egyet.

Sivitóan szólt odabent a csengő és lába, mely az imént még el akart sietni, most mintha az aszfaltba gyökerezett volna. A következő pillanatban már nyílt is a kapu és megjelent benne az elhízott nő.

Az eféle nőknek jó arcmemóriájuk van és hosszú idő múlva is megismerik azokat a fiatalembereket, akik egyszer a házukban voltak. Jani pedig még csak napok előtt volt a vörös házban és különben is olyan furcsán és szokatlanul viselkedett, hogy azt nem lehet egyhamar elfeledni.

— Á, maga ez, jó estét, — üdvözölte a debella Janit és mikor az tétova lépésekkel belépett a folyosóra, becsapta mögötte a folyvást csengető kaput.

Jani most azt szerette volna, ha a folyosó legalább is olyan hosszú lenne, mint az ut hazulról a vörös lámpás házig, hogy minél későbbben érjen ahhoz az ajtóhoz, amely a nagyterembe vezet, ahol a lányok vannak. Belülről zongora és táncoló lábak topogása hallatszott.

[Folytatjuk.]

A Mulein Rouge hajnala

(Egy szemtanu érdekesítő pillanatfelvétele a Mámor és Szerellem sokat emlegetett birodalmából, melyet kivételesen sikerült megszereznünk és alant olvasóink rendelkezésére bocsátanunk.)

... Pedig nem is ittam sok pezsgőt, máskor sokkal többet is ittam és semmit sem éreztem. Most meg? Szédülök, lihegek, nagy lázrohamekat érzek magamban: tombolni, érzékeim meg vannak feszülve a végletekig... Az öltözetek gyönyörűek... csupa selyem, csillogás, ékszerek: és meztelenség... sőt... ez a leggyönyörűbb öltözet, ennél még csak azok mámorosiobbak, akik viselik ezt az öltözetet... Micsoda nők... Szenvedélyes szemeik állandóan vad, nyugtalan tűzben égnek, minden egyes mozdulatuk kéjes fölkinálás, a mámornak, őrlítő szeretkezéseknek türelmetlen sivárgása...

Lia... igen, ő a tizenhatéves táncosnő... büszkén huzta le egyik vállán a ruhát és tárta elő keblét... azt a gömbölyű, csodálatos, tizenhatéves keblet... óh, harapni szerettem volna beléjük, isteni gyümölcsök... csak megtapogattam, ujjaim összeszorították bimbóját és megbizsergett gerincemben a velő, amikor hallottam magam mögött kéjes fölzsisszenését... és már sodort, dobott tovább a tömeg...

Ritta, aki a műsor elején olyan szende arccal, egyszerű, fekete ruhában énekelt valami ártatlan románcot, most kacagva borult a nyakamba.

— Mon chere ami...

Egészen meztelennek látszott áttetsző ruhájában és majd megörjített a lába... azok a combok a fátyszerű ruhán keresztül... a kiszélesedett, sötétes medence... csak annyira emlékszem, hogy mámorosan buktam rá és csókolni, szivni, harapni akartam...

Mikor megint körülnéztem, már egy kis asztalkánál ültem és pezsgős pohár volt a kezemben. Velem szemben egy feltűnően fiatal, szinte kislány ült fehér és szűzies arccal, mint egy Madonna, a sarokban Gladys, egy tüzes, fekete nő Gabit, a szótáncosnőt ölelgette, kinek fiús szépsége élénk ellentétben állt az övével.

És amerre csak néztem: nők, nők és nők...

Képviselve volt itt a virágzó tavasz, a mámoros, kéjes nyár, buja ősz. Voltak itt egészen törekeny kislányok, olyan tekintettel mint maga az ártatlanság, szemeiket szemérmesen takarták le szemhéjaik. Másoknak hosszú, keskeny, végükön felhajló szemük volt, mint az oly érzéki kínai vagy japán nőknek, fekete szempilláik alól csillant elő éles tekintetük, mint a zöld email...

Kokított és uriasszonyok, kiknek férje igazi ur volt, de aki nem tud erről semmit. Vagy vak volt, vagy közömbös, talán máshol kereste saját élvezetét, sok férjről meg azt rebesgették, hogy feleségük titkos bűneiből busás hasznót huznak...

Mind igazi párisi nők sziv és gyengeség nélkül, akik a pusztaságból is mámort és kéjt tudnak elővarázsolni és kifogyhatatlanok az új és új szenvedélyekben...

Mosolyogva hemzsegetek az asztal körül, mind hangosabbak és meztelenebbek voltak... és hirtelen előttem állott egy nő... ingnadrág és rajta össze-visszacsavart selyem-sál volt minden öltözete. Lihegett, szemeiben mámor ült és úgy vetette magát az ölembe.

— Vous ne me connaissez pas?...

Merően néztem rá és igyekeztem kezemmel hátrafésülni lógó, csapzott hajfürtjeimet. Tényleg, nagyon ismerős volt... szörnyen ismerős... bosszankodtam. Ő észrevette és fülembé sugta a nevét.

Madame...

Tényleg ő volt. Az attasé felesége... akinél tegnapelőtt viziteltam és akinek hódolatteljes tisztelettel csókoltam meg a kezét.

— Vui, vui...

Ismételgettem szinte megdöbbenve, de a gyönyörű nő körülfont karjaival és testemen új meg új mámor remegett végig.

Megcsókoltam és vadul ittunk... valahol egyre szólt a zene, vad, tompa, érzékeket csiklandozó keleti melódiák...

Mámoros voltam. Szorosan az ölembe ültettem, lihegve ereszkedett rám... Kezeim reszkette

simogatták, tapogatták végig minden tagját... az ingnadrág nyílását kerestem, a fátvált egyszerűen le téptem... éreztem, teste forró, hálisan szorította meg kezemet és kissé fölemelkedett, hogy visszakeresztkedve egymásra találjunk a kéjben...

Veríték ütött ki a homlokomon, körülöttem hangos kiáltás hangzott föl:

— Evoé, evoé...

— Igyunk... igyál... úgy égett a homlokom, tüzes volt minden, a levegő, a testem...

— Pezsgőt... igyunk...

Mámorosan, bódultan, kéjes hálával néztem gyönyörű, félmeztelen asszonyomat.

Párisi asszonyok... ide hoztak mindent... szépségüket, eszüket, gazdaságukat, hatalmukat, mindent ide, a kéj, a mámor oltárára...

— Je vous aime...

A levegőben a selyem, a különböző parfeumok, a női hus meleg illata kavargott, csak a karos gyertyatartókban lobogó fény bera-gyogta az asztalokon szanaszét heverő csillogó pezsgős poharakat, az orchideák, orgonavirágok teljesen befedték az abroszokat és illatos fűtőkben, megtépve függtek le, beborították a padlót.

A félhomály, a tulfutott levegőben haldokló virágok illata, a bor és a bűnök tudata a legmagasabb fokra csigázták fel a mámoros tömeget. A hangos kacagás össze-vegyült a zene hangjaival. Néme-lyek mámorosan ölelkeztek, más-sokat padlóra döntött a pezsgő, mely végigfolyt az asztalokon, személyeken, padlón, onnan itták, habzsolták tehetetlen, öntudatlan mulatók...

Valami tányérfele volt előttünk, mohón nyultunk bele és ettünk... rák volt, vagy fácán... a csontok-ról fogunkkal téptük le a húst.

A zene egyre szólt.

Belékaroltam a nőbe.

— Táncoljunk, gyere...

Tántorogva tettünk egypár lépést, amikor ő felkiáltott:

— Ah, de fruits...

Megtámadta a gyümölcsös kosarakat. Odébb átlátszó csészékben, feketekávé gőzölgött. Beléburkolódtunk a fehér füstbe és vadul egymásba csókoltunk.

A hangok lassankint rekedtre váltak, a szavakat már alig lehetett megkülönböztetni. Szüzlányokat engedtek be, kíváncsiszemű,

pihegőkeblű kislányokat. Hangos vijongással csaptak rájuk, nem a férfiak, mi fáradtak voltunk, hanem a nők.

Átkarolták őket, egy-egy sarokba vonták őket és enyelegtek velük, titkokat meséltek nekik, amibe belepirultak és vonaglani kezdtek...

Az én asszonyom egy aranyos természetű, szép arcú lányt ültetett közénk. Fekete haja volt, szempillái hosszúak, szája érzéki, ajkai vörösek voltak, mint a bibor... Átlátszó, könnyű ruhája alatt belémáramoltam a keblébe, ki volt teljesen fejlődve és kemény volt, mint a kő. Teste macskaszzerű hajlékonysággal simulott hozzám, hol az asszonyhoz, aki szoknyája alatt babrál és combjait simogatta.

A lány mindent türt, és arcán az érzelmek mindenféle változata tükröződött.

Csakhamar mind a hárman lihegtünk, mert megfogtam a lány kezét és megmerevedett testemre helyeztem. Éreztem, amint átvonaglik testén a két.

— Szép vagyok? — kérdezte tőle az asszony.

— Hát én...? — kérdeztem akadozva.

— Válassz!...

— Igen, válassz... — sürgettem én is.

A lány megsimogatta az asszony nyakékét.

— Oh, be szeretnék egy ilyen...

Az egész társaságon már bizonyos lankadság vett erőt. A tulajdonképpen sok pezsgő hatása alatt mindenki abban a kellő állapothoz jutott, melyben a világosság tudata lassan kivesz az emberből.

Mámor, szerelem és a világról való teljes megfélemezés ült az arcokon. Itt-ott ölelkező párok dőltek végig asztalokon, székeken, mintha mintául állanának valamely bronzzal, vagy márványszobornak.

Gladys magához szorított egy erős barna lányt és arcát felbontott hajába temette. Liának egy nyulánk, sápadt fiatalember felhúzott elöl a ruháját és most vadul csókolgatta meztelen combjait.

A gyertyák nagyrésze kialudt, a viráglámpák összetapasztva hevertek a padlón, abroszon...

Asszonyom hirtelen felugrott, rávetette magát a köztünk bódultan heverő fiatal lányra és letépte róla a ruháját, megjelent csillogóan hófehér üde bőre, örülten aranyos, plasztikus, meztelen teste.

A ruhákat, fehérneműt, kombinét, nadrágot a földre dobta az asszony, azután fölvette a lányt erős karjaival és az asztalra fektette.

Az nem védekezett, csodálkozva, kíváncsian, mámorosan várta mi fog történni.

Az asszony körüldobálta őt virággal, azután pezsgőüvegeket vett a kezébe és lelocsolta pezsgővel. A fiatal testen pezsgőcseppekben bugyborékolott végig az ital.

— Ígyunk... ígyunk a mámor egészségére.

Rábukott a lány ölére és mi ott tolongtunk mind a gyönyörű, érintetlen leánytest körül és bódultan, kéjbe fűződve ittunk mindannyian ugyanazon kehelyből...

Már nagyon késő, illetőleg korán volt. A mennyezet az elzárt ablaktáblák dacára — egy opálcsöpphöz hasonló kerek fényesség látszott, mely egyre növekedett, mint egy hatalmas, gigászi szem: a nap szeme, mely elég indiszkrét volt ahhoz, hogy meglássa, mi csinálunk pokoli szalonunkban...

Olyan csunya volt a reggel... olomszínű és viaszszárga... és hahavas eső esett odakünn... halszag...

Rárordítottam a kocsisra:

— Hajts! hajts! menni... rohanni! vágtatni! lefeküdni... pihegni! olyan rossz a mámor... brrr... de rossz... de keserű... brrr...

... És huszonkét órát aludtam.

Br. P. H.

HUMOR

Felsült ravaszság

A forradalom után történt a debreceni vasutállomáson. Egy városi tanácsnok Budapestre akart utazni, de mivel éppen a vonat elindulása előtt érkezett az állomásra, a vonat annyira zsúfolva volt már, hogy aranyért se lehetett volna ülőhelyet kapni. A tanácsnok urnak jó ötlete támadt. Hivatalos komolysággal fellepett az utolsó kocsni lépcsőjére és a folyosón végigkiáltott:

— Urak, ez a kocsni le lesz kapcsolva, ez itt marad Debrecenben.

Az ilyen enunciació az akkori világban nem volt meglepő, tehát mint egy megbolygatott hangyabolyban, olyan nyüzsgés támadt a kocsiban; mindenki szedte a poggyászát és igyekezett a többi kocsiba elhelyezkedni. A tanácsnok ur pedig kényelmesen elhelyezkedett az üresen maradt kocsiban. Fél perc múlva hallja az indulási jelzést, azonban hiába várt, a vonat nem indult, kinézett az ablakon és látta, hogy a vonat már messze jár és az utolsó kocsni tényleg Debrecenben maradt. Feháborodva rohant az állomásfőnökhöz, akit kérdőre vont, hogy az összeállított szerelvényből miért kapcsolták le az utolsó kocsit?

Erre az állomásfőnök hivatja azt a pályamunkást, aki a vonatok kapcsolgatását szokta végezni és

megkérdezte tőle, hogy miért kapcsolta le a budapesti vonat utolsó kocsiját? Mire a pályamunkás így felelt:

— Éppen az utolsó kocsinál álltam mikor ez az ur figyelmeztetett az utasokat, hogy az a kocsni itt marad Debrecenben, én meg azt hittem, hogy az ur valami felügyelő hát rögtön lekapcsoltam azt a kocsit.

Késő részvét

Turga Balázs uram tegnap temette a feleségét és ma már tele van az udvara a szomszédokkal.

Turga Balázs ott jár az udvaron és hallgatja, amint egyik is, másik is odaszól neki.

— Ne buslakodj Balázs, odaadom a Lizit hozzád feleségül, — mondja Béres István.

— Na már akkor inkább az én lányomat vedd el Balázs, a Pannát, — ajánlkozik Csontos Nagy Imre.

— Én meg a' mondó vagyok Balázs, az én leányomat vedd el, a Zsuzsit — dupláz rá Véges Károly András.

— Nem oda Buda, — kiáltja Csajti András — a Balázs felesége az én leányom lesz a Jutka.

Egyideig türelmesen hallgat Turga Balázs. De végül mégis kifakadt.

— Most tudnak kendtek gyünni ugy-e? De mikor tavaly megdöglött a lovam, akkor nem tudtak gyünni hogy nesze Balázs, neked adom a Rárót, a Keselyt a Sárgát...

FIGYELMEZTETÉS

Tekintettel arra, hogy olvasóink igen nagy része lapunk egyes számait gyűjti és évvégén beköteti, felhívjuk olvasóink figyelmét arra, hogy lapunk bármelyik régi példányszáma a kiadóhivatalban eredeti áron kapható. Ha tehát bármely régebben megjelent szám hiányzik, kérjük olvasóinkat erről minket egy lapon értesíteni és a hiányzó számokat megrendelni. Legcélszerűbb az árát előre beküldeni, mert utánvét mellett küldve 20 lelei drágább. Külföldi olvasóink lapunk bármelyik régebbi számát megrendelhetik ott, ahol a lapot szokták rendszeresen megvenni.

Évvégén az egybekötött számok egy több mint hat kilós hatalmas diszkötésű albumot képeznek, mely bármely könyvtárnak örök díszé marad. Egy ilyen teljes évi album tartalmaz 5 nagy regényt, 1200 drb. kitűnő novellát és számtalan más tudományos, szexuális cikket.

Diszbe kötve bolti ára 2000. lei

Lapunk múlt évi teljes sorozata

kartonba kötve ára 560. lei.

Vizumokat és más megbízásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézt
PINKERTONBOY
Timisoara — Telefon 75

Fratii Györffy Testvérek
Műve orasztatok
Timisoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész bútorok: háló, ebédlő, leány
és úri szobák, valamint irodabé
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

Santa István

url és női cipész

Gyárvaros, Bărăny-ucca 21. sz.
készít elegáns férfi és női cipőket
mérték után.
40 Javításokat soron kívül elintézt

Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timisoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

„Schwaszta”

cipők

42

elsőrendűek és tartósak
II., Csáky-utca 8. - Bejárat Dózsa u.

A „Káviár” nyomdája TIPOGRAFIA UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Majthényi Károly

Telefon 11-29 Timisoara, III. Doja u. 6
Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilánszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.
Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAC
ARAD

ENERGIA

FENYŐ

REKLAM

TABLITE DE RECLAMĂ IN METALE
REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

Egy-, két-, három- és négylámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Készülékek szakszerű javítása
vagy átszerelése vidékről is.

Tipografia UNION „Káviár” könyvnyomdája. Lugoj

**SZERKEZTI:
DR. BENEDEK MARGIT**

Röviden már jelentettük, hogy a fenti cím alatt folyóirat indul meg, mely teljes új iránnyal, új formákban lép a nagyközönség elé. Ez a lap

**a művelt kulturnő lapja,
az emancipált,
független,
modern és
szabadon gondolkodó nők lapja lesz!**

Az egyetlen ily irányú magyar nyelven megjelenő ujság!!!

Iránya :

A modern nő társadalmi elhelyezkedése és a modern női testkultúra.
A testkultúrának minél szélesebb rétegben való népszerűsítése és a mai
— — — — — nőnek modern társadalmi nevelése. — — — — —

Utbaigazításul szolgál sok oly kérdésre, mely a kulturnő körül mozog és
megvilágít számtalan oly esetet, mely társadalmi életünkben állandóan
— — — — — napirenden forog. — — — — —

Munkatársai :

Orvosok, tanárok, orvosnők és gyógypedagógusok.

Első száma november hó végén jelenik meg !